УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

Дай, Господи, перемогу благовірному народові над супротивниками!

БЕРЕЗЕНЬ
2015
№ 3 (265)

ЯК ПОЗБУТИСЯ АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ 24 стор.

КАПЕЛАНСТВО НА БАРИКАДАХ МАРІУПОЛЯ 31 стор.

ПРОЗРІННЯ – СВІДЧЕННЯ ОДНІЄЇ ЖІНКИ 36 стор.

Пам'ятка християнина на щодень

1. Поважай кожну людину.
Вмій побачити в ній Христа. Будь чуйним до ближнього, бо він – твій брат. "Хто не любить брата свого, якого бачить, той не може любити Бога, якого він не бачить" (1 Ів. 4:20).

2. Думай добре про всіх.
Погано не думай ні про кого. Старайся навіть у найгіршій людині знаходити щонебудь добре. "Малодушних підбадьорюйте, підтримуйте безсилих, супроти всіх будьте терплячі" (1 Сол. 5:14).

3. Стався до інших доброзичливо.
Не говори про ближніх погано. Попроси вибачення, якщо скривдиш словом. Не вноси розладу у стосунки між людьми. "Лиши гнів, покинь пересердя; не палай гнівом, а то накоїш тільки лиха" (Пс. 37:8).

4. Говори з кожним мовою любові.
Не підвищуй голосу. Не вживай лайливих слів. Не ображай. Не будь причиною сліз. Заспокоюй і будь добрим. "Любов – довготерпелива, любов – лагідна, не гнівається, не задумує зла, все зносить, все перетерпить" (1 Кор. 13:4-7).

5. Прощай все і всім.
Не тримай кривди в серці. Завжди роби перший крок до примирення. "Уважайте, щоб ніхто не віддавав нікому злом за зло, а старайтесь робити добро один одному і для всіх" (1 Сол. 5:15).

6. Роби все на користь ближньому.
Чини добро кожному так, як хочеш, щоб чинили тобі. Думай не про те, що тобі хтось щось винен, а що ти перед іншими в боргу. "І як бажаєте, щоб вам чинили люди, чиніть їм і ви так само" (Лк. 6:31).

7. Співчувай не тільки на словах, а й на ділах.
Завжди спіши з утіхою, порадою, щирою розрадою. "Страждання нинішнього часу негідні майбутньої слави, яка має нам з'явитись" (Рим. 8:18).

8. Працюй сумлінно.
Пам'ятай, що плодами твоєї праці користуються інші, так як і ти сам користуєшся працею інших. "Як хтось не хоче працювати, хай і не їсть" (2 Сол. 3:10).

9. Допомагай своїм ближнім.
Будь відкритий на потреби бідних і хворих. Ділись із ближніми. Старайся побачити навколо себе тих, що живуть у злиднях. "Будьте милосердні, як і Отець ваш милосердний" (Лк. 6:36).

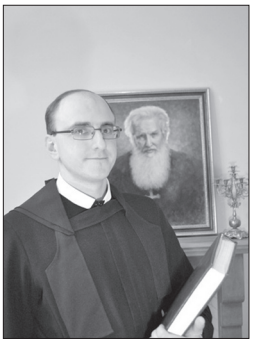

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

ВИЖИТИ В ДИКИХ УМОВАХ

Слава Ісусу Христу!

Найдорожчі наші читачі!

Всяке може трапитися в нашому житті. В одну мить, за певного збігу обставин, наш звичний світ «з усіма зручностями» може змінитися екстремальними умовами дикої природи. Ви можете бути туристом – і заблукати в тайзі, пустелі, джунглях… Ваш літак або інший транспортний засіб може зазнати аварії посеред диких, безлюдних місць. Та хіба мало що може трапитися? І в такому несподіваному становищі, для розбещеної благами цивілізації людини на перший план виходять знання про те, як вижити в екстремальних умовах дикої природи.

Без таких знань і навичок виживання в скрутних обставинах життя не обійтися нам і на дорозі до Бога. Ми часто натрапляємо на різного роду перешкоди, на яких поступово можемо просто згубити віру. Але справа в тому, що ці перешкоди-випробування нам без віри ніколи не здолати. Віра – це не зайвий баласт, який треба скинути для того, щоб вижити, не потонути в бурхливих хвилях моря життя. Саме віра, яка зближує нас із Богом, яка додає нам сили та запевнює, що ми не самі, – робить нас нездоланними, витривалими в найважчі хвилини.

Сьогоднішня ситуація в Україні дуже нагадує екстремальні умови дикої природи, про які було сказано на початку. Війна на Донбасі, економічна криза по всій Україні вкинули нас у дикі умови, у яких нам треба вижити. Не втрачати віри, стояти до кінця, вірити й молитися, щоб разом з Ісусом здолати ці страшні часи. У Ньому завжди знайдемо силу, потіху й розраду, світло у цій темряві життя. Довірмося Йому, навіть коли на плечах важкий хрест. Не віддаляймося від нашого Спасителя на хресній дорозі, бо лише вона веде до Воскресіння.

Основним завданням березневого «Місіонаря» буде скріпити нашу віру, дорогі читачі, підтримати нас у скрутних обставинах життя, відновити світло надії на Боже милосердя, потішити засмучених, допомогти вижити в диких умовах. Нехай у цьому допоможе нам Господь, Пречиста Діва Марія та всі святі наші заступники! ■

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ с. 7

СВ. ВАСИЛІСА с. 8

ПОСЛАННЯ СВЯТІШОГО ОТЦЯ ФРАНЦИСКА НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ 2015 РОКУ с. 9

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ с. 12

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ НЕБЕСНІЙ СОТНІ с. 15

ЛЮБИТИ СЕРЕД НЕНАВИСТІ с. 17

УКРАЇНСЬКА МОВА — НА ПРОСЛАВУ ГОСПОДА БОГА с. 19

5 ОСНОВНИХ ПСИХОЛОГІЧНИХ ПОТРЕБ ЖІНКИ с. 21

10 ПОРАД ДОРОСЛІЙ ЛЮДИНІ, ЯК ПОЗБУТИСЯ АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ с. 24

7 НАЙНЕЗВИЧНІШИХ ВИДАНЬ БІБЛІЇ с. 25

«РОДИННЕ КОЛО» ЗНОВУ ЗІБРАЛОСЯ У ЗАЗДРОСТІ с. 27

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ РОЗПОВІВ ПАПІ ПРО ВІЙНУ ТА ЗАПРОСИВ ВІДВІДАТИ УКРАЇНУ с. 28

ВЕНЕДИКТ XVI НА ПЕНСІЇ МОЛИТЬСЯ І ГРАЄ НА ФОРТЕПІАНО с. 28

НА ФІЛІППІНАХ ПЛАНУВАВСЯ ЗАМАХ НА ПАПУ с. 28

УПЦ МП ЗАКЛИКАЮТЬ ЧІТКО ВИСЛОВИТИСЯ ЩОДО РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ с. 29

ЩЕПЛЕННЯ БЕЗПЛІДДЯ с. 29

ВИЗНАННЯ ВІРИ КАНЦЛЕРА МЕРКЕЛЬ с. 29

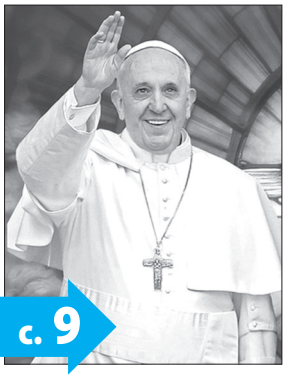
с. 9

с. 17

с. 24

ОБНІМІТЬСЯ Ж, БРАТИ МОЇ! с. 30

КАПЕЛАНСТВО НА БАРИКАДАХ МАРІУПОЛЯ с. 31

ПІСНЯ ЛЮБОВИ с. 33

ПРОЗРІННЯ с. 36

ПІСЛЯ АВАРІЇ с. 39

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ: ВЕЛИКИЙ ПІСТ ДЛЯ ХВОРИХ с. 43

ДЯКУЄМО ОТЦЮ МЕЛЕТІЮ БАТОГУ, ЧСВВ с. 47

ВИСЛОВЛЮВАННЯ СВ. ІВАНА-ПАВЛА II с. 47

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 48

КРОСВОРД с. 50

с. 25

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Радаційна колегія:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

На обкладинці о. Пантелеймон Саламаха, Протоігумен, з військовими в Маріуполі

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 255-38-15
e-mail: misionar@ukr.net
Наш сайт: www.misionar.info

Підписано до друку 28.02.2014 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2015

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

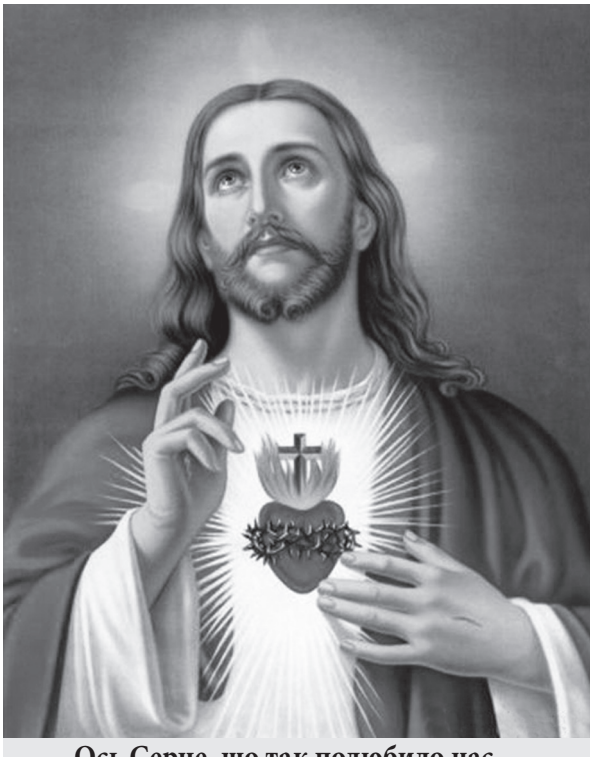

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на березень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: **За вчених. За їхнє служіння на благо людства.**

МІСІЙНИЙ: **За Євангелізацію – за те, щоб вклад жінок оцінювали належно.**

МІСЦЕВИЙ: **За взаємне порозуміння у родинах, де чоловік і жінка будують справжню домашню Церкву.**

ПОКРОВИТЕЛЬ: **св. Венедикт**

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на квітень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: За створіння як Божий дар. Щоб люди сприймали створіння як дар, який Бог довірив людині.

«Створений світ, який довірив нам Творець, не є власністю, якою можемо розпоряджатися згідно з власним уподобанням, ані тим більше, не є власністю деяких людей: створіння є даром, чудесним даром, даним Богом, щоб ми про нього дбали та використовували з користю для всіх, завжди з великою пошаною та вдячністю. Інше помилкове ставлення представляє спокуса зупинитися на твориннях, мовляв, вони можуть дати відповідь на всі наші очікування. Через дар знання Святий Дух допомагає нам уникнути цих помилок. Ми маємо захищати створений світ. Це дар, який ми отримали від Бога, це Божий дар для нас. Ми є хранителями створеного світу. Одначе, коли визискуємо сотворене, – знищуємо знаки любові Бога! Експлуатувати створений світ означає казати Богові: «мені це не подобається, це не є добре!» – А що тобі не подобається? – «Я сам собі подобаюсь». У цьому ж полягає гріх, і ви це знаєте. Коли людина захищає створену реальність, фактично охороняє Божий дар і каже Богу: «Дякую, я володар творіння – Твого дару, але для того, щоб воно розвивалося, ніколи не буду його знищувати». Таким має бути наше ставлення до створеногоя – охороняти його. Коли бо знищуємо сотворіння – сотворіння знищить нас. Не забувайте про це!» (папа Франциск, катехеза).

Також Катехизм нашої Церкви навчає нас, що споглядання, або глибший погляд на світ, до якого нас кличе Бог, вчить побачити довколишнє не лише як «щось» матеріальне чи як корисне та приємне для нашого «я», але і як поле діяння особового Бога, який інший від нас і від світу. Чудовим прикладом християнського бачення світу є слова молитви Чину Великого освячення води: «Тебе оспівує сонце, Тебе славить місяць, Тебе оточують зорі, Тебе слухає світло, перед Тобою тремтять безодні, для Тебе б'ють джерела. Ти розіп'яв небо, як намет, Ти утвердив єси землю на водах, Ти обгородив море піском, Ти для дихання розлив повітря…» Споглядання світу у світлі особового Бога, який один є добрий (див. Лк. 18:19), дає підставу стверджувати про добрість світу, матерії та всього творіння. «Добрим є світ і все, що у ньому виявляється мудрим і художнім». У Святому Писанні образом Божого задуму про світ є рай (див. Бут. 2). Здійснення цього задуму залежить від співпраці людини з Богом. Рай є Божим даром і водночас людським покликанням. Про те, як ми відповідаємо на покликання до раю, свідчить наше ставлення до навколишнього світу, свідчить наше бажання змінювати його і себе на краще. ■

Місійний: За переслідуваних християн – щоб вони відчували утіху Воскреслого і солідарність всіх Церков.

Північна Корея, Ірак та Сомалі – три країни світу, які на сьогодні є найнебезпечнішими для християн. Про це йдеться в щорічному рапорті Міжнародної Організації Допомоги Переслідуваним Християнам «Open Doors» («Відчинені двері»), яка є міжконфесійною та вже понад 50 років зайнята у наданні допомоги християнам, переслідуваним за віру. Як і щороку, у переліку названо 50 країн, розміщених відповідно до рівня загрози. Згідно з оцінками «Open Doors», в період від 1 листопада 2013 р. до 31 жовтня 2014 р. через причини, безпосередньо пов'язані з вірою, були вбиті приблизно чотири з половиною тисячі християн та зазнали атак понад 1000 храмів. Але не лише екстремізм стає джерелом обмежень для християн. У деяких випадках, як от в Джибуті, Танзанії чи на Комор-

ських островах, які вважаються поміркованими мусульманськими державами, ісламські практики поступово нав'язують усім громадянам в ім'я «збереження місцевої культури». «Переслідували мене, переслідуватимуть і вас». Цими словами Христос вселяє у серця своїх послідовників разом з людським страхом божественну міць і відвагу свідчити істину, стояти за неї і бути готовим померти, маючи запевнення перемоги над смертю через Його воскресіння. Церква Христова є Церквою мучеників, які розуміють прихід Спасителя на землю, Його місію і своєю жертвою готові прикластися до розбудови Божого Царства на землі. Вони несуть Добру Новину людям, які не пізнали Бога, мають щире бажання привести їх до спасіння, навіть через таку участь. Наші молитви і наша солідарність з ними вказують, що всі ми діти Божі, всі ми Христові. ■

Місцевий: За збереження давньої традиції, щоб бабусі й дідусі були учасниками виховання внуків.

Сім'я – це не тільки батьки і діти, а й бабусі, дідусі та інші родичі. Дуже часто вони грають важливу роль у вихованні підростаючого покоління, і вплив їх недооцінювати не можна. Тепер роль бабусь і дідусів просто неоціненна. Поки батьки перебувають на роботі, вони пильнують онуків, під час хвороб доглядають за ними, коли батьки йдуть вечорами в кіно, в театр або в гості, сидять з ними, так допомагають своїм дітям відпочити морально та фізично. Завдяки дідусям і бабусям діти розширюють свій кругозір, завдяки їм набувають неоціненний досвід у спілкуванні зі старшим поколінням. Часто батьки через нестачу часу не можуть приділити дітям належної уваги, на відміну від старшого покоління, яке намагається дати їм частину свого емоційного багатства. Кажуть, що між дітьми та літніми людьми існує якийсь «містичний зв'язок»: казка, яку розповідає дідусь чи бабуся набагато цікавіша, ніж та сама казка з уст батька. Папа Франциск звертає увагу на Євангеліє про відвідини Єлизавети. Це Євангеліє зустрічі старших і молодших. Чуємо про молоду Марію і старшу Єлизавету. Марія вказує нам дорогу: йти до старшої родички, щоб їй допомогти, також навчитися від неї мудрості життя. Єднаючись у молитвах за майбутнє наших дітей, не вбираймо надто стиль сучасних сімей без старших, даймо дітям можливість бути з бабусею й дідусем, тому що їхнє виховання набагато цінніше за комп'ютер і вулицю, їхня духовність і доброта передаються на все життя. ■

Покровитель на квітень:

св. Василіса

Мучениця Василіса Никомидійська постраждала за віру Христову за часів імператора Діоклетіана. Правитель Никомидії Олександр наказав схопити дев'ятирічну Василісу і примушував її відректися від Христа. Проте юна отроковиця проявила непохитну твердість, і за це була піддана страшним мукам. Але благодаттю Божою вона залишилася живою і неушкодженою. Це так вразило Олександра, що він сам увірував у Христа і прийняв Хрещення. Проживши після цього недовго, він мирно відійшов до Господа, а слідом за ним і свята Василіса. Кончина її супроводжувалася чудесними знаменнями. Сталося це в 309 році. ■

Послання Святішого Отця Франциска на Великий піст 2015 року

СКРІПІТЬ ВАШІ СЕРЦЯ (Як. 5:8)

Дорогі брати і сестри,

Великий піст є часом віднови Церкви, спільнот і окремих вірних. Тому насамперед це «час благодаті» (2 Кор. 6:2). Бог не вимагає від нас нічого, чого б не дав нам перед цим: «Ми любимо, бо Він перший полюбив нас» (1 Ів. 4:19). Ми Йому не байдужі. Кожен з нас у Нього в серці, Він знає нас на ім'я, піклується нами, шукає нас, коли Його покидаємо. Кожен з нас Його цікавить. Його любов не дозволяє Йому бути байдужим до того, що з нами відбувається. Однак трапляється, що, коли нам добре, коли чуємося вигідно, звичайно забуваємо про інших (чого ніколи не робить Бог-Отець), нас не цікавлять їхні проблеми, страждання, несправедливість, якої зазнають… Тоді наше серце впадає у байдужість: поки мені порівняно добре й вигідно, забуваю про тих, яким не є добре. Таке егоїстичне ставлення, байдужість, нині набуває всесвітнього виміру, навіть можемо говорити про глобалізацію байдужості. Ось виклик, якому ми, християни, повинні протиставитися.

Коли народ Божий навертається до Його любові, то шукає відповіді на питання, які постійно ставить перед ним історія. Одним з найбільш нагальних викликів, над яким хочу зупинитися в цьому Посланні, є глобалізація байдужості.

Байдужість до ближнього і до Бога – цілком реальна спокуса навіть для нас, християн. Щороку у Великий піст потребуємо волання пророків, які підносять голос і нас будять.

Бог не байдужий до світу. Він любить його так, що аж дав свого Сина для спасіння кожної людини. У воплоченні, в земному житті, у смерті й воскресінні Божого Сина остаточно відчиняються двері між Богом і людиною, між небом і землею. І Церква є немов рукою, що тримає ці двері відчиненими через проголошення Слова, відправляння Таїнств, свідчення

віри, чинної любов'ю (пор. Гал. 5:6). Але світ намагається зачинитися в собі й зачинити двері, через які Бог входить у світ і світ входить у Нього. Тож рука, якою є Церква, завжди має бути готова до відштовхувань, ударів, ран.

Народ Божий тому й потребує віднови, щоб не стати байдужим і не замкнутися самому в собі. Для цієї віднови хотів би подати вам на роздумування три уривки.

1. «Як страждає один член, страждають усі з ним члени» (1 Кор. 12:26) – ЦЕРКВА

Божу любов, яка розбиває байдужість, цю смертельну замкнутість в собі, нам пропонує Церква – у своєму навчанні і, насамперед, у свідченні. Щоб щось свідчити, треба спочатку це досвідчити. Християнин – це той, хто дозволяє Богові знову одягнути себе в одежу Його доброти й милосердя, одягнути себе в Христа, стати як Він, слугою Бога й людей. Про це нам виразно нагадує літургія Великого Четверга з обрядом омивання ніг. Петро не хотів, щоб Ісус умив йому ноги, але згодом зрозумів, що Ісус не бажає бути лише прикладом, як маємо мити ноги одні одним. Цю службу може виконувати лише той, хто дозволив Христові умити собі ноги. Тільки той має «частку» з Ним (Ів. 13:8) і так може служити людині.

Великий піст – догідний час, щоб дозволити Христові собі послужити і так стати як Він. Це стається, коли слухаємо Боже Слово і коли приймаємо Таїнства, зокрема Євхаристію. У ній стаємо тим, що отримуємо: тілом Христа. В цьому тілі байдужість, яка, здається, так часто поневолює наші серця, не знаходить місця. Тому ті, які є Христові, беруть участь в єдиному тілі і в Ньому небайдужі один до одного. *«І як страждає один член, страждають усі з ним члени; і як один член у славі, радіють з ним усі члени» (1 Кор. 12:26).*

Церква є communio sanctorum, тому що в ній беруть участь святі, але й тому, що є сопричастям святого: Божої любові, об'явленої нам у Христі і всіх Його дарах. Між ними є і відповідь тих, які дозволили цій любові торкнутися себе. В цьому сопричасті святих, у цій участі в святому ніхто не володіє нічим виключно для себе; те, що має, є для всіх. А оскільки ми об'єднані в Бозі, то можемо зробити щось і для тих, які далеко, для тих, кого ніколи не торкнемося власними силами, бо з ними і для них молимо Бога, щоб відкрив нас усіх на своє діло спасіння.

2. «Де брат твій?» (Бут. 4:9) – ПАРАФІЇ І СПІЛЬНОТИ

Сказане про вселенську Церкву необхідно достосувати до життя парафій та спільнот. Чи вдасться в таких церковних структурах досвідчити участь в єдиному тілі? В тілі, яке разом отримує й розподіляє все, що Бог бажає дати? В тілі, яке знає свої члени і піклується про них, найслабших, найубогіших, найменших? Чи не ховаємось бува у загальній любові, що простягається аж до краю світу, а забуваємо Лазаря, який сидить при наших зачинених дверях (пор. Лк. 16:19-31)?

Щоб отримати і вчинити плідним те, що Бог нам дає, треба подолати межі видимої Церкви у двох напрямках.

По-перше, єднаючись з небесною Церквою в молитві. Коли земна Церква молиться, встановлюється зв'язок взаємного служіння і добра, який сягає лиця самого Бога. Зі святими, які знайшли у Бозі свою повноту, творимо частину спільноти, в якій байдужість переможено любов'ю. Небесна Церква є переможною не тому, що повернулася спиною до страждань у світі й тішиться сама собою. Радше, святі можуть вже контемплювати й радіти з того, що смертю й воскресінням Христа остаточно подолано байдужість, закам'янілість серця й ненависть. Поки ця перемога любові не охопила увесь світ, святі й далі мандрують з нами як прочани. Свята Тереза з Лізьє, Вчитель Церкви, переконана, що небесна радість з перемоги розіп'ятої любові не є повна, допоки бодай одна людина на землі страждає і стогне, писала: *«Дуже сподіваюся, що*

в небі не лишуся бездіяльною, моїм бажанням є й далі працювати для Церкви і для душ» (Лист 254 від 14 липня 1897 р.).

Ми також беремо участь в заслугах і радості святих, а вони залучені в нашу боротьбу і в наше бажання миру й возз'єднання. Їхня радість з перемоги воскреслого Христа спонукає нас бути сильними, щоб подолати численні прояви байдужості й закам'янілості серця.

З іншого боку, кожна християнська спільнота покликана переступити поріг, щоб взаємодіяти із суспільством довкола, з убогими й далекими. Церква з природи є місійною, не замкненою на собі, але посланою до всіх людей.

Цією місією є терпеливе свідчення Того, Хто бажає привести до Отця усіх і усе. Місія є тим, чого не може промовчати любов. Церква йде за Ісусом Христом шляхом, який веде до кожної людини, аж до кінців землі (пор. Ді. 1:8). Так зможемо побачити у ближньому брата й сестру, за яких Христос умер і воскрес. Що ми отримали, те отримали для них. І навзаєм, все, що посідають наші брати, є даром для Церкви і цілого людства.

Дорогі брати і сестри, як же я прагну, щоб місця, в яких виражається Церква, зокрема наші парафії та спільноти, стали островами милосердя посеред моря байдужості!

3. «Скріпіть ваші серця!» (Як. 5:8) – ВІРНІ ЗОКРЕМА

Кожен з нас зокрема теж підлягає спокусі байдужості. Досить з нас жахітливих новин та образів людського страждання. Чуємося цілковито неспроможними якось втрутитися. Що ж робити, щоб не затягнув нас цей вир жаху і безсилля?

Найперше, можемо молитися в спільноті небесної і земної Церкви. Не маловажмо молитвою багатьох! Ініціатива «24 години для Господа», яка, сподіваюся, відбудеться у цілій Церкві, зокрема й на єпархіальному рівні, 13–14 березня, виражає цю необхідність молитви.

По-друге, можемо допомагати вчинками милосердя, як близьким, так і далеким людям, завдяки численним харитативним органам Церкви. Великий піст є догідним часом, щоб виявити зацікавленість іншою людиною певним знаком, навіть малим, проте конкретним, що свідчитиме про нашу участь у загальнолюдській спільноті.

І по-третє, страждання іншого стає закликом до навернення, бо потреба брата нагадує мені крихкість мого життя, мою залежність від Бога і від братів. Якщо смиренно проситимемо про ласку Божу і визнаємо межі власних можливостей, то зможемо покластися на безконечні можливості, закладені в Божій любові, і опертися диявольській спокусі вважати, що самі спасемо себе і світ.

Щоб подолати байдужість і наші зазіхання на всемогутність, хочу попросити всіх пережити цей час Великого посту як шлях формування серця, за словами Венедикта XVI (Енцикліка Deus caritas est, 31). Мати милосердне серце не означає мати слабке серце. Хто хоче бути милосердним, потребує серця сильного, здорового, зачиненого перед спокусником, а відчиненого для Бога. Серця, яке дозволить Святому Духові себе сповнити й провадити дорогами любові, що ведуть до братів і сестер. Врешті, серця убогого, яке знає власні немочі і жертвується для іншого.

Для цього, дорогі брати і сестри, прагну разом з вами просити Христа в цьому Пості: «Fac cor nostrum secundum cor tuum» – «Вчини наше серце подібним до Твого» (прохання з Літанії до Пресвятого Серця Христового). Тоді матимемо серце сильне і милосердне, чуйне і щедре, яке не замкнеться саме на собі й не впаде у безодню глобалізації байдужості.

Разом з цими побажаннями запевняю про молитву, щоб кожен вірний і кожна церковна спільнота плідно перейшли шлях Великого посту, а вас прошу молитися за мене. Хай Господь вас благословить, а Богородиця оберігає. ■

Ватикан, 4 жовтня 2014 р.
Урочистість св. Франциска Асизького
Франциск

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ

1 неділя Великого посту
«Іди за мною» (Ів. 1:43-51)
Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК, катехит

Євангелист Іван розповідає про те, що сам бачив і чув, а саме, як Христос кликав своїх учнів на служіння. Можемо собі лише уявити, яке сильне враження справляв Ісус на покликаних, адже вони на Його короткі слова «Іди за мною» реагували миттєво – лишали все і йшли за Ним.

Филип, земляк апостолів Андрія і Петра, відгукнувся на Божий заклик усім серцем і поділився радісною звісткою з Натанаїлом: «Ми знайшли того, про кого Мойсей у законі писав і пророки, – Ісуса з Назарету». Натанаїл, напевне, належав до тих, хто чекав приходу Месії, але поставився критично до слів друга: «Що може бути доброго з Назарету?»

У часи Христа Назарет був бідним, навіть жалюгідним містечком, звідки не може вийти ні пророк, ні тим більше Месія. Натанаїл мислив шаблонно як типовий представник ізраїльського народу. Але Филип був справжній другом, він запрошує того, хто сумнівається, до зустрічі з Богом.

Господь, який знає серця людей краще, ніж вони самі, під час розмови ламає стереотип ізраїльтянина і торкає його до глибини серця звичайними словами: «Бачив я тебе під смоківницею». Чому розмова про смоківницю так зворушила Натанаїла? Існують припущення, що під цим деревом сталася якась важлива подія у його житті, можливо, навернення або пізнання Бога. У будь-якому випадку, смоківниця – це таємниця Натанаїла, про яку знав лише він.

Подібно як перших апостолів, так і сьогодні Христос кличе нас, торкає глибини нашого серця. Нам залишається лише почути голос сумління і піти за ним. Якщо ми скажемо «так» Богові, якщо відкинемо щоденні клопоти на другий план, то отримаємо небесні ласки – радість, мир, щастя. ■

2 неділя Великого посту

«Кажу тобі» (Мр. 2:1-12)

Ірина ШТИКАЛО, катехит

В цьому уривку Євангелист Марко описує подію оздоровлення паралітика. Ісус своєю Любов'ю пронизує всю людину, всю її істоту. Це було народження знову. Переміна є такою великою та глибокою, що з цієї зустрічі з Ісусом людина цілком змінюється. Тільки досконала любов творить такі речі, справжні чудеса.

Фізичний біль є важкий. Хто тяжко хворіє, той це відчуває. Якнайшвидше прагне позбутися терпіння. Натомість душевний біль є набагато важчий від фізичного. Гріх паралізує наше серце, розум, волю та свідомість. Ми настільки зайняті своїми справами та обов'язками, що не звертаємо на це уваги. У сповідальниці завжди чекає Христос. Він своєю любов'ю хоче нас перемінити. Він вже давно пробачив, і після кожної гідної сповіді ми народжуємося знову, як той паралітик.

Чи часто замислюємося про значення слів «знайомий», «колега», «друг» та «приятель»? Ми класифікуємо своїх ближніх на ці категорії відповідно до того, яку роль вони відіграють у нашому житті. Хтось нам завжди допомагає, хтось підтримує, хтось любить. Паралітик з цього уривку мав справжніх друзів, які доклали чималих зусиль, щоб принести його до Ісуса. Цінімо тих, котрі є справжніми приятелями, відносини з якими нас ведуть до Бога.

Господь знає, що нам потрібно. Він слухає наші просьби та прохання, однак ми отримуємо завжди більше, ніж просимо. Паралітик просив лишень про здоров'я тіла, щоб ходити самостійно і не залежати від інших. Отримав більше. Йому було відпущено гріхи, його душа також отримала оздоровлення. Коли молимось: «Нехай буде воля Твоя», то пам'ятаймо, що Господь є щедрим дателем, тому знає найкраще, чого потребуємо. ■

3 неділя Великого посту

«Справжнє самозречення» (Мр. 8:34 – 9:1)

бр. Стефан ДУДА, ЧСВВ

Одним із ключових моментів, поданих у цьому фрагменті, є заклик Христа до самозречення… Зректися себе самого! Що означають ці слова, які були адресовані не лише сучасникам Ісуса Христа, але і нам, людям, які й у XXI столітті виявляють бажання йти слідом за Ним? Роздуми над цією фразою викликають безліч різноманітних питань. Можливо, під цими словами міститься заклик до повного і сліпого відречення від своє волі? А може, Христос наполягає на тому, щоб Його учні відмовилися від особистої думки чи життєвої позиції? Невже Бог хоче, щоб людина повністю відреклася від всіх своїх зацікавлень та інтересів? Чи Йому потрібні такі послідовники, які подібні радше на безликих маріонеток, ніж на «сіль землі», якою мають бути? Відповідь на ці питання є очевидною. «Зректися себе самого» не означає, що потрібно завжди і у всьому фанатично воювати із самим собою, бо тоді християнство стане лише постійною боротьбою, яка, крім виснаження і розчарування, більше нічого не зможе запропонувати. А враховуючи, що Бог дарує свобідну волю, наділяє різноманітними обдаруваннями і якостями, засіває у серця інтереси і захоплення тим, що нас оточує, виникає сумнів, що Творець, який дарував нам це все, одного дня почав би вимагати, щоб ми відмовилися від усіх Його дарів. Тоді, яке воно – справжнє самозречення? Щоб впевнено крокувати вслід за Ісусом, ми не можемо дозволити собі випустити Його із поля нашого зору. Ось де і потрібно проявляти самозречення – у кардинальному відмежовуванні від всього, що стоїть між нами і Христом. Зберегти власну ідентичність і впевнено долати всі перешкоди – це і є справжнє мистецтво християнського покликання. ■

4 неділя Великого посту

«Молитва і піст» (Мр. 9:17-31)

Мар'яна ШИНДЮК, катехит

«Щодо того – якщо можеш – то все можливо тому, хто вірує». Ісус може все, Він нам це доказав у створенні світу, творячи численні чуда, поборовши смерть. Тут іде мова про те, чи готові ми повірити? Вірити… Повірити в те, що сьогодні, в такий важкий час, Бог поруч і може зробити все, що нам потрібно. І тут з'являється проблема: наша віра слабка. Нам легше проклинати, тим самим вливати в цей світ ще більше зла, нам легше ненавидіти, ніж полюбити ворога, а Ісус благає: «…Прости їх…» А чого ми хочемо? Ми віримо в себе і в свої можливості, а от коли вже будемо геть розбиті, волатимемо: «Вірю, поможи моєму невірству!»

«…Тільки молитвою та постом…» Молитва. Якщо додати до неї крихту віри і терпеливості, як багато сили стає в цьому слові! Молитва будує кожного, робить впевненим і сильним, адже Бог поруч і уважно слухає. Ми мандруємо нелегким, тернистим шляхом – Великого Посту. Це час, коли людина очищає серце, душу і тіло, перед особливою подією – Воскресінням. Можливо, багато терпінь і спокус атакуватимуть нас, наші родини, нашу державу. Важливо сильно вірити, довіряти Богові, адже Він розуміє, бо сам став людиною.

«Син Чоловічий буде виданий у руки людям, і вб'ють його, і, вбитий, по трьох днях воскресне». Попереду будь-якої темряви завжди є світло, особливо коли поруч Бог, Який і є Світлом. Скоро Бог знову помре, відкриє свої обійми так широко, щоб кожного могти обійняти, Ісус знову покаже, як сильно любить кожного з нас. Бог просить співтерпіти з Ним у цей нелегкий час і полюбити, як Він полюбив нас, пробачити ворогам і молитися за їхнє спасіння та навернення. ■

5 неділя Великого посту

«Бути поряд» (Мр. 10:32-45)

Бр. Матей КРАВЧИШИН, ЧСВВ

«… І насміхатимуться з нього, плюватимуть на нього, бичуватимуть його й уб'ють, він же по трьох днях воскресне» (Мр. 10:34). Ісус Христос розповідає своїм учням про те, що чекає на Нього у близькому майбутньому. Про приниження, засуд, смерть. Можливо, це була розповідь-прохання. Напевне, Христос, підготовляючи своїх близьких людей, мріяв про те, щоб, попри будь-які обставини, вони були поряд. Важко знести фізичні муки, та найгірше є залишитися самотнім тоді, коли плаче від болю душа. Нелегко жити одному у світі тисяч мільйонів людей. Боляче приймати зневагу від тих, кого любиш більше, ніж своє буття. Апостоли, слухаючи Його, просять більшого: *«Зволь нам, щоб ми сиділи: один праворуч, другий ліворуч від тебе у твоїй славі» (Мр. 10:37).* Просять, до кінця не усвідомлюючи, що той, хто хоче сидіти поруч Бога, приречений також і на терпіння, страждання, приниження: *«Чи спроможні ви пити чашу, яку я маю пити?" (Мт. 20:22).* Той, хто у сучасному світі прагне бути з Христом, повинен іти на маленькі жертви, які ведуть до великої цілі. Жити серцем і збагачувати свій духовний світ хорошими справами. Досягати успіхів у житті і дякувати за це Богові. Залишатися завжди, за будь-яких обставин, людиною, яка готова служити ближньому, нести свій хрест, сумлінно виконувати щоденні обов'язки. Жити за правилами Бога, який *«прийшов не на те, щоб йому служили, лише щоб служити й віддати своє життя як викуп за багатьох» (Мр. 10:45).* ■

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ НЕБЕСНІЙ СОТНІ

Мирослав ГОРГОТА, ЧСВВ

Швидко минув рік від трагічних подій, які відбулися 18-20 лютого в Києві, – розстрілу мирних демонстрантів-євромайданівців. Тоді наша незалежна держава отримала нових героїв, героїв сучасності які боролися за власні права і права своїх дітей. За можливість вільного волевиявлення, за гарантії своїх прав. При цьому не мали жодного страху перед тими, хто, будучи при владі, зловживає службовим становищем, не виконує свого обов'язку служіння громаді, не відчуває навіть потреби слухати інших, а прагне лише особистого збагачення, хоче продемонструвати іншим: «я є паном, і ти житимеш, як я скажу». Така позиція колишньої влади призвела до протесту, який згодом переріс у силове протистояння з жахливими наслідками.

Тепер, через рік, пробуємо побачити якісь позитивні наслідки Євромайдану. Адже люди заплатили дуже високу ціну за свої ідеї та права. Проте часом виглядає, що стало ще гірше. На території нашої країни йде війна, є тисячі нових загиблих, поранених, покалічених, біженців. Тисячі родин пережили втрату батька, сина, чоловіка. До того ж корупція лишилася незміною у ментальності наших людей. Як і бажання наживи, навіть на горі іншого. Здається, те, що відбулося, було даремним. Нічого не змінилося, наше суспільство як жило перед тим, так і живе далі. Хіба родини загиблих пережили страшні втрати. Постає питання: як бути далі, коли нічого зробити не можна.

Але придивившись уважніше, побачимо, що кожен з нас змінився і вже не буде таким, як раніше. Адже герої Небесної Сотні пригадали кожному з нас, що ми є людьми, особистостями, а не «сірою масою», показали нам недоліки, яких ми не зауважували роками. Дали численні приклади, що означає бути людиною.

Найперше – жертвенність. Бо найбільше героїв-євромайданівців загинули не через бажання когось убити або зробити умисну шкоду. Навпаки, бігли під кулі, щоб витягти пораненого чи убитого, з яким навіть не були знайомими. Жертвували собою, щоб врятувати іншого.

Більшість героїв Небесної Сотні – це молоді і навіть юні хлопці, які не встигли завершити навчання, створити сім'ю. Але своїм прикладом «народили» тисячі інших, які перестали боятися. Багато хто, взявши зброю, пішов захищати країну від теперішнього ворога. Багато інших, так само як і вони, віддали своє життя.

Взаємодопомога. Коли чимало людей, бачачи ці події на власні очі чи по телебаченню, спішилися допомогти тому, хто потребує, – медикаментами, грошима, їжею, продуктами, водою. Або навіть дати притулок у власному домі, рятуючи когось від хвороби, холоду чи просто від небезпеки.

Співчуття. Коли тисячі людей зуміли висловити свою підтримку, турботу, були біля поранених або ж із сім'ями, які пережили у цей день втрату.

Відкриття правди. Ми зуміли побачити, наскільки раніше жили стереотипами і байдужістю один до одного. Коли ми ділилися на «схід і захід», то серед героїв Небесної Сотні є громадяни із усіх теренів нашої країни. Наскільки було неправильним провадити поділ між собою. Також ми побачили, до чого призвели корупція, несправедливість розподілу коштів, розкрадання державного майна, безвідповідальність, нехтування громадянськими обов'язками, законом, потурання, мовчання на зло яке творилося. Більшість громадян довгий час були несвідомими і байдужими до всього, що відбувалося у державі. Кожен жив «як всі». Всі дають хабар, і я дам. Чим я гірший від інших? Той краде, ну і я спробую, бо мені треба. Всі голосують за кандидата, тому що заплатять? Яка, мовляв, мені різниця, з ким і як жити? Всі так живуть… Наслідки такого життя ми побачили.

Хто раніше «вважався нам другом», показав своє справжнє лице і свої наміри. Багато хто позбувся численних ілюзій, якими жив. Наш народ почав розуміти, що кожний з нас є відповідальним за благо держави. Не можна стверджувати, що моє благо буде залежати лише від тої чи іншої особи. Спільне державне благо залежить від кожного особисто. Кожен з нас є відповідальним за те, яким буде наше життя.

Головне, що нас навчили герої Небесної Сотні, – це вміти цінувати те, що маємо. Цінувати свободу, права іншого, вміти сумісно виконувати те, до чого зобов'язані, цінувати те добро, яке є. Тому що ціну заплачено найвищу – людське життя. То й не маємо жодного морального права забути лютий 2014 року… ■

ЛЮБИТИ СЕРЕД НЕНАВИСТІ

Заповідь любові до ближнього не має кордонів чи обмежень. Вона огортає всіх, навіть ворогів. У Євангелії Христос указує на джерело та приклад цієї любові – самого Бога. Поведінка Бога, що особливо виявилася не лише в теорії, а й у самій особі Ісуса Христа, для християн є і прикладом, і джерелом любові. І заповідь любові до Бога нерозривно пов'язана із заповіддю любові до ближнього, що у Євангелії від Луки поєднані в єдину заповідь.

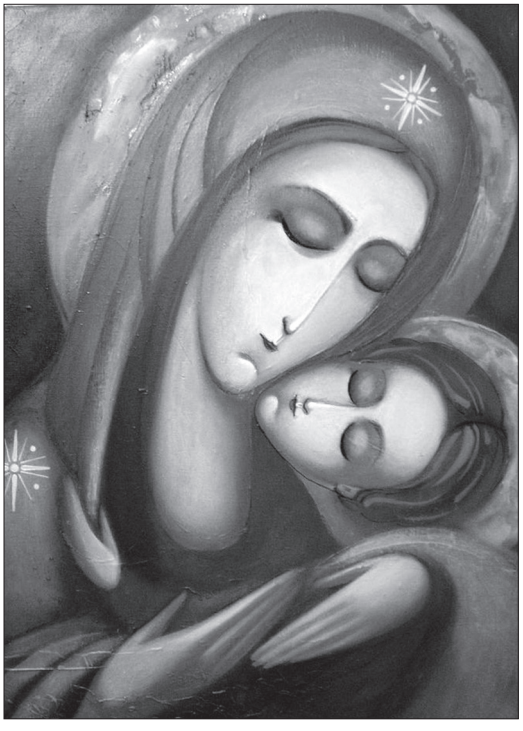

Святий Лука епізод із двома Заповідями любові представляє інакше, ніж євангелист Матей: тут не Ісус проголошує їх, а один учений у Писанні. Спочатку він запитує: *«Учителю, що мені робити, щоб осягнути вічне життя?» (Лк. 10:25).* Ісус, своєю чергою, ставить йому запитання про знання Закону – і законовчитель цитує заповіді любові до Бога та ближнього. У цій другій частині він наводить уривок із П'ятикнижжя (Лев. 19:18). У Старому Завіті вжите тут слово «ближній» має досить чітке значення, як це видно з першої частини цитованого тексту: *«Не будеш мститися, і не будеш ненавидіти синів свого народу».* Тобто ближній – це юдей. Тому й Заповідь любові стосується юдея або того, хто прийняв юдаїзм. А якщо говорити про «далеких», то тут правила поведінки інші, і про любов до них Старий Завіт не говорить.

Той, кого я зроблю своїм ближнім

Ісус іде далі, і набагато далі. Через уста ученого в Писанні Христос нагадує заповідь, щоби потім пояснити значення слова «ближній» притчею про доброго самарянина. У ній Ісус перевертає поняття: це не постійна група людей, об'єднаних спільним походженням, а той, кого я зроблю своїм ближнім. Поняття ближнього залежить не від інших чи від якихось зв'язків, а від мене.

Але навіть на цьому Господь не зупиняється. Крім любові до ближнього, Він говорить і про любов до ворогів. У Євангелії від Матея Ісус наводить Заповідь любові й далі цитує Старий Завіт: *«Люби свого ближнього і ненавидь свого ворога. А Я кажу вам: любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує, щоб бути синами Отця вашого, що на небі, що наказує сходити сонцю своєму над злими й над добрими і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Мт. 5:43, 48).*

Любити – це непросто

Без прийняття, зрозуміння Божої любові та відповіді на неї любов до ближніх може перетворитися на зовнішні вияви філантропії, на почуття, на пориви благородності. Це теж щось позитивне, але часткове, неглибоке.

А любити ближнього – по-християнськи – зовсім нелегко. У книжці «Полеты божьей коровки» російський католицький священик і монах-ассумпціоніст Едуард Шатов у дуже простих словах говорить про любов: «Любов – це повага до особистості в будь-якому її вияві. Мова не про сентиментальну любов. Навіть коли Бог любить, Він не тріпотить від почуттів, Він дбає про благо». Далі, говорячи про любов та жертовність, пов'язану з любов'ю, о. Едуард дещо іронічно стверджує: «Жертва можлива тільки тоді, коли є адекватний погляд на те, що відбувається… Але іноді жертва – це дати в морду». Звісно, ці слова сказані у вільній розмові й буквально сприймати їх не треба. Але тут ідеться про всю серйозність правильного розуміння любові до ближнього. Вона – це не почуття, а відповідальність, дбання про благо іншого, що іноді вимагає від нас чіткості й вимогливості. Якщо мій знайомий, рідний, ба навіть незнайома людина, робить щось неправильне, то не буде любов'ю промовчати, аби не зранити іншого чи не образити. Якщо це важлива річ і я розумію гріховність конкретного вчинку, то повинен про це сказати, навіть якщо той інший не оцінить мого жесту, не зрозуміє мого наміру. Христос говорив про виривання ока, якщо воно спокушує. Отож якщо ми до себе маємо бути вимогливими й радикальними, так само й любов до ближнього має обличчя вимогливості й радикальності.

Любов і ненависть

Така любов непроста, про що свідчить нам сам Ісус у притчі про доброго самарянина, а ще свідчить життя Христа, наше власне життя й сьогодення. Нещодавно, зустрічаючи тіла загиблих в аварії нацгвардійців, я чув заклики до непрощення, до нелюбові… Коли дивишся кадри добивання поліцейського терористами в Парижі, у душі народжується зовсім не любов. Коли читаєш про тисячі вбитих християн у Нігерії (за один день!), теж не зовсім позитивні, так би мовити, почуття зароджуються в серці. Як тут можна говорити про любов?

Христос не давав поблажливих винятків для Заповіді любові. Для нас теж не може бути таких винятків, для жодної людини – далекої чи близької. У цьому й полягає радикальність та вимогливість дбання про благо іншого. У цьому непопулярність християнства, яке не закликає до кровної помсти й ненависті, навіть коли його розпинають.

Дбати про благо іншої людини, навіть якщо вона завдає болю, нелегко. Але ми робимо це, знаючи, що ненависть з'їдає нас самих, і що насильство викликає насильство в замкненому колі зла. Так, іноді, щоби зупинити зло, аби воно не стало ще більшим, треба зупинити агресора. Хоч би як дивно це звучало, але треба зробити це без ненависті.

Знову ж таки мова не про емоції: вони – як пісок, на якому не поставиш будинку. Наші враження від почутих кривавих новин треба вирівнювати розумом, волею, вірою. Перша реакція має право бути негативною, але християни – це ті, хто належить Христу. Коли ми дотримуємося Першої заповіді (що теж не говорить про емоції) про любов до Бога, то лише від Нього можна отримати дар любові до ближнього. Любов до нас привела Ісуса на Голготу. Ми – Його учні й ідемо тією самою дорогою слідом за Ним. Любити ближнього на цьому шляху важко, але можливо… Як відповів Ісус у Євангелії: «Роби це й будеш жити». ■

о. Патрик Оліх, OFM
«Католицький Вісник», № 2/ 2015

УКРАЇНСЬКА МОВА — НА ПРОСЛАВУ ГОСПОДА БОГА

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ,
«Про наше і чуже, святе і грішне»

Коли говорити про мову, то загал людей її уважає лише засобом спілкування чи порозуміння між людьми. Відповідь, однак, не є вичерпною і повною.

Адже мова людини сотворена Богом, як і сама людина. А отже, вона має своє високе призначення. З катехизму знаємо, що людина створена Богом, аби Його пізнавати, славити, любити, служити і в такий спосіб спасти свою душу та бути навіки з Ним щасливим. А коли мова є привілеєм людини, то вона як образ і подоба Божа має служити до вищої мети.

Отож, перше завдання людської мови – прославляти та хвалити Господа Бога. Відомо, що різні є мови і кожна з них по-своєму возносить славу і хвалу Господеві. Між мовами є декотрі шляхетніші і тим самим мають більшу відповідальнсть перед Богом-Творцем прославляти Його в особливий спосіб. До цих мов належить і наша, українська, що є одною з найбільш мелодійних мов світу.

1949 рік Божий. Саме тоді був я на студіях канонічного права в Римському Григоріянському університеті. Та коли настало літо й почалися вакації, мене і ще трьох українців, народжених вже в Бразилії, вислали на канікули в Апенінські гори. Це була вакаційна оселя-дача грецької колегії св. Атанасія. Неподалік було штучне водоймище, а навколо нього села Кастель ді Тора і Колле ді Тора. Сама ж дача розміщувалася на узгір'ї та мала алею з молодих лип. Попід ті липи були лавки, і ми одного вечора там собі гуторили.

Говорили ми самі, сидячи на окремій лавці, а недалеко на сусідній розсілися інші клерики: греки, албанці, румуни... А ми собі нашою вишневою мовою розказуємо про всячину. Та коли завважили, що сусіди сидять мовчки, каже один з наших:

– Вам, певно, маркотно, що ми говоримо, а ви не розумієте...

– Ні, навпаки, – відповів один з чужинців, – говоріть, ми слухаємо, бо ваша мова як музика...

Ми ж не говорили київсько-полтавським діалектом, а тим галицьким наріччям, що панує між нашими земляками в Паранщині (Парана - Бразилія).

Про красу нашої мови писав свого часу композитор Левицький у США. Прийшли до нього дві студентки, які на своє навчання заробляли співом, і просили написати музику до одної пісні. Слова були англійські. Коли він це зробив, то через деякий час знову з'явились студентки і кажуть: «Маестро, послухайте пісню, чи ми її належно інтерпретуємо до Вашої музики...» Коли послухав, то був вражений. Дівчата її проспівали українською мовою. На його подив відповіли: «Нашою мовою краще виходить і вона відповідає краще співові...»

Щось подібне трапилося в австрійській столиці Відні після Другої світової війни. Наші земляки під проводом маестро Гнатишина пішли колядувати до віденського кардинала Інніцера. Між колядками була й відома австрійська «Свята ніч, тиха ніч». То наші співали її по-українськи.

Кардинал був настільки захоплений, що попросив ще раз проспівати цю колядку, бо вона набагато запашніше виходить на нашій вишневій мові, ніж на його.

Виходить, наша мова вже зі самої природи, даної їй Богом, належить до мов, що можуть найкраще прославляти Господа Бога і тим самим стати перлиною сакрального співочого мистецтва.

Один іспанець де Кастро так собі сподобав наш церковний спів, що життя присвятив студіям нашого Ірмологіона.

Можна інколи почути й такий закид, мовляв, наша мова важка до вивчення. Це брехливе пустомовлення. Розказав мені о. Ярослав Сусла з Бразилії таке. Поїхав якось він вперше на оселю Трес Баррас, де є велика паперовирібня. До речі, урухомлена нашим земляком Влодком Галатом. Там сотки робіників і чимало наших. Править він Службу Божу й зауважив, як дві негритянки-муринки співають разом св. Літургію. Після відправи запитав, хто їх так навчив співати. Вони відповіли: «Ми щонеділі слухаємо по радіо українську Службу Божу, то й навчилися...»

Отож ми, українці, маючи такий преційний талант, не можемо його отак закопувати чи тримати, як міну в хустинці, але маємо використовувати на славу Божу і співочим мистецтвом притягати своїх та чужих до Бога та спасіння душ. ■

Львів, 21.01.2003 р. Б.

5 ОСНОВНИХ ПСИХОЛОГІЧНИХ ПОТРЕБ ЖІНКИ

(Закінчення. Поч. у №2/2015)

3. Вона потребує ПОДАРУНКІВ

Важливою психологічною потребою жінки є отримувати подарунки. У багатьох жінок відразу загорілися очі: «Так, так, і якнайбільше!» Зовсім інша реакція буде в чоловіків: «Ну ось! Компліментами засипай, пригортай, кохай, ще й подарунки піднось. Де ж тут на всіх рокфеллерів набрати?» Стоп, шановні, вгамуймо емоції і читаймо далі.

Жінка, незважаючи на вік, завжди залишатиметься маленькою дівчинкою, яку тішить навіть дрібничка. Зверніть увагу: дріб-ничка! Тобто, коли мова йде про подарунки, не маємо на увазі парфуми ціною в у.о., чи манто з хутра норки від відомого кутюр'є. А йдеться якраз про ті дрібниці, які найчастіше бувають у тисячу разів милішими. Це може бути малесенька маргаритка, яку ви зірвете при дорозі, повертаючись з роботи. А коли ще додасте, що ця квіточка спеціально для вашої коханої, бо схожа на її миле личко, то очікуйте такого ж ефекту, ніби ви пригнали любій під вікно «мерс» останньої моделі і найняли цілий оркестр, який при цьому заграв її улюблену симфонію.

Розумний чоловік має усвідомити, запам'ятати і взяти за правило постійно робити жінці подарунки. Коли говоримо постійно, то саме це і маємо на увазі: постійно, а не регулярно, наприклад, у день 8 березня.

Чоловік – створіння мудре, він – тактик і стратег. Тому, знаючи, що жінці просто необхідні подарунки і подаруночки, бо така її психологія, її потреба, він повинен докласти максимум зусиль, аби задовольнити її. Адже часто міць і непорушність фортеці-сім'ї, вибудуваної раціональним розумом чоловіка, дає тріщину і

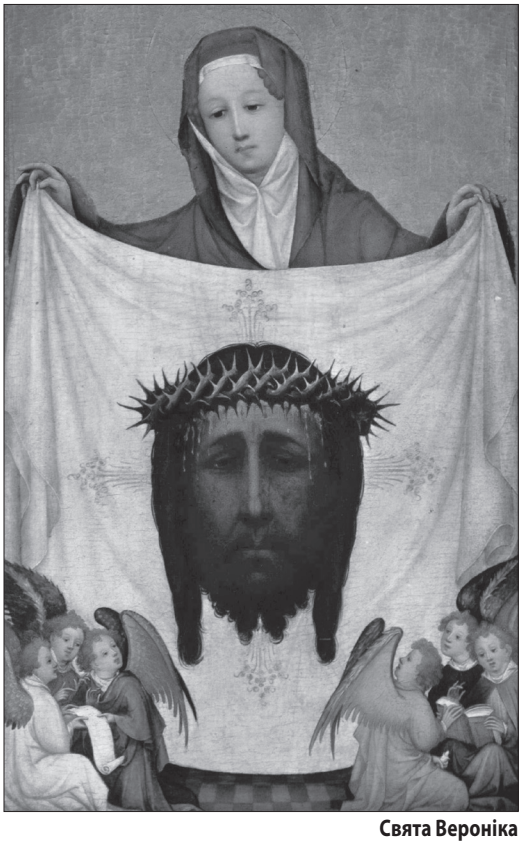

Свята Вероніка

руйнується саме через те, що цей же розум недооцінює і не вбачає сенсу в речах, необхідних романтичній натурі жінки. Так, подарований дружині один приємний вечір удвох додає неабиякого жару почуттям, які, здається, за десятирічний період спільного життя давно згасли. А принесена для жінки на рукавиці сніжинка, що вже через мить перекинеться в краплинку, змусить її щоразу, коли йде сніг, згадувати і думати про свого милого.

Чоловік має повсякчас дбати, аби наповнювати життя жінки ось такими дрібними мо-

ментами. Безперечно, це нелегко, і насправді це величезна праця. Однак праця необхідна і – сто відсотків гарантії – вдячна. Бо саме з таких, здавалося б, незначних речей будується практична любов, яка поєднує романтичність і запаморочливість періоду закоханості зі стабільністю взаєморозуміння і довіри пізнішого подружнього життя.

4. Вона повинна мати СВОЄ «ГНІЗДЕЧКО»

Молоді подружжя часто потерпають від того, що, не маючи власного житла, змушені ділити дах разом з батьками одного з молодят. Найбільш від цього страждає ВОНА. Її покликання – бути берегинею сімейного вогнища. І кожна жінка прагне облаштувати його по-своєму, що має дуже важливе значення. Так вона вибудовує свій власний світ, з яким ототожнює себе саму. Кожна людина неповторна, тому прояв свого «я» назовні у кожної жінки буде притаманним саме їй. Здавалося б, як це: мати не може порозумітися з донькою лише тому, що одній з них не подобається колір портьєр або диван стоїть не під тією стіною? Власне таке неприємне, хоча й звичайне та буденне явище має пояснення: мама і донька – представниці різних поколінь і часів, і те, що подобається матері, може бути вкрай неприємним для доньки.

Зрозуміло, що не кожен може дозволити собі придбати власний будинок чи винайняти кімнату. Але окремий куточок, навіть у батьківській хаті, подружжю просто необхідний.

Добре було б, допоки молоді ще не побралися, аби наречений з повною відповідальністю усвідомив роль голови майбутньої сім'ї і будівничого власного вогнища та прислухався до слів пісні, яка несе народну мудрість: «Збудуй хату з лободи, з лободи. Та в чужую не веди, не веди!»

Хай не у вишуканому, але у своєму власному куточку жінка відчуває себе щасливою. Бо це – вона сама, частина її серця, що вкладена у кожну деталь вашого гніздечка. Тут вона почувається у своєму середовищі, де їй комфортно і затишно. За таких умов жінка широко розправляє крила і вже не нагадує затравлену агресивну істоту, якій остогидли рожеві фіранки в кухні (однак які не має права змінити на свої улюблені бузкові), або яка хоче до півночі розтягнути вечерю з чоловіком і не чути голосу, хоча і доброзичливого, але з нотками контролю: «Дітки, ви ще не хочете спати?»

Отже, не потрібно звинувачувати жінку в дратівливості і сварливості, коли з'являються конфлікти не лише зі свекрухою, а й з рідною матір'ю. Бо пояснення просте: вона – жінка. А будь-яка жінка повинна мати власний куток.

5. Вона чекає ВІДВЕРТОСТІ

Такою ВОНА вже є, що поняття абсолютної відвертості для неї звичайна річ. Дуже часто жінка готова ділитися своїм найсокровеннішим з будь-ким, хто поруч. Лишень умови були б сприятливі. При цьому вона обов'язково зауважить: «Ти ж нікому ні-ні!». Так без жодних проблем одна кумонька видає іншій навіть деталі свого інтимного життя. Нехай жінки не ображаються, але така вже їхня психологічна потреба, яку більшість без вагань реалізує.

Ну й нехай якась там пані виливає душу – будь ласка, хто заважає! Однак, це лиш півбіди, бо проблема в тому, що ця сама пані вимагає взамін такої ж повної відвертості. І, бажаючи отримати її від чоловіка, вона спантеличено натикається на непробивний бар'єр, яким той себе оточив, прагнучи зберегти необхідну для нього дистанцію від інших. Ця дистанція є його психологічною потребою.

Отож, жінки, задля власного спокою і миру в сім'ї обмежте свою цікавість!

Не варто лізти чоловікові у душу, коли він цього не бажає!

Не треба влаштовувати йому допит через одне недомовлене слово!

Не слід давати волю фантазії і підозрювати чоловіка у найстрашніших смертних гріхах, якщо він не відповів на питання «де був?».

Він все одно нічого не скаже, бо він – чоловік. І єство його таке, що просто вимагає до певної міри дистанції і таємниці, можливо, навіть і нічого не значущої. Отож, дайте йому на це право.

«Як це, які ще таємниці? Я ж йому все розповідаю. Він що, мені не довіряє? Значить, він мене не кохає!» – обурено вигукнуть усі жінки. Тихо, дорогі: кохає і довіряє, але він – не ви. І з цим не варто боротися та силкуватися його перебороти. Така ідея від самого початку приречена на провал. Це слід просто прийняти. І чекати.

Чекати слушної нагоди, коли він горітиме бажанням все розповісти. А завдання доброї дружини полягає в тому, щоб помітити цей момент і дати коханому виговоритись. Він буде безмежно вдячний за терплячість і готовність вислухати, бо це для нього має надзвичайно важливе значення. Тому пильнуйте, аби ролі слухача у вас не перехопила якась інша. Адже, маючи потребу у «вухах», чоловік обов'язково шукатиме її заспокоєння.

Однак, будучи уважним слухачем, не обов'язково ставати добрим промовцем і одразу розносити «по секрету» всьому світові речі, які вам довірив чоловік. Не слід також через якесь непорозуміння бігти і плакатись чи то мамі, чи то подрузі. Коли сімейний конфлікт незначний, його можна мирно між собою залагодити, не залучаючи експертів з боку, які часто можуть лише підлити оливи у вогонь. До речі, довірену ще комусь таємницю чоловік розцінює як справжню зраду.

Таким чином, мудра жінка мусить обмежити свою цікавість, приготуватись до слухання і не розпускати язика. ■

ІСТИНА

Історія одного життя

Одного вечора вибило світло на всій вулиці. Настала темнота. Я вирішив сидіти у темній кімнаті. Подивився довкола – була лише темнота. Спочатку незручно. Згодом почав звикати. За якусь мить вже починали виднітись речі кімнати, а радше обриси речей. Я почав розглядати свою кімнату. І тут немов уперше побачив її. У темноті ті самі речі виглядали по-іншому. Дивно. Ті самі речі, але водночас інші. «Від світла залежить багато» – прошепотів я зітхаючи. У цю хвилю надійшла дружина і запалила свічку, яка стояла біля ікони. Полум'я було маленьке, але його було достатньо, щоб освітити кімнату. Мій погляд тепер зупинився на іконі. Світло від полум'я ласкаво гладило лик Богородиці із Дитятком. Я почав милуватися побаченим і потім молитися. Скільки це тривало, не пам'ятаю. Часу тоді не було відчутно.

Свічка поволі згорала. І я знову звернув увагу на неї. Дивно: спочатку вона була центром уваги, а потім десь забулась, хоча далі сумлінно виконувала своє нелегке завдання – згоряти. Я став перед вибором: загасити її і продовжити їй існування, чи залишити згоряти, щоб продовжити зустріч із Богом у молитві?....

Коли би запитали свічку про це, то вона би відповіла: свічка тому називається свічкою, бо дає світло, хоч і ціною згоряння. Наше життя нагадує згорання свічки. Живемо тоді, коли горимо для інших. Живемо, коли є потрібними для інших. Живемо, коли віддаємо все, що маємо, для інших.

Знаючи, що спочатку нас пошанують, потім – забудуть і звикнуть, скажуть: «так має бути". Коли нас не стане, тоді знову зауважать і, може, пошкодують.

Дивно, але у багатьох випадках стається так, що, хто отримує світло, потім запалюється сам і починає горіти для інших. Принаймні, так було зі мною... ■

10 ПОРАД ДОРОСЛІЙ ЛЮДИНІ, ЯК ПОЗБУТИСЯ АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ

Ольга ЯРОШ

1. **Ніколи не пийте тоді, коли відчуваєте потребу напитися.**
2. **Швидко пити небезпечно: між першим і другим кухлем пива (міцного вина тощо) зробіть півгодинну перерву, між другим і третім – одногодинну, четвертого не пийте зовсім.**
3. **Пам'ятайте: коли людина починає пити, у неї з'являється схильність не признаватися собі, скільки випито.**
4. **Концентровані напої не пийте залпом, а також без доброго ковтка содової або звичайної води.**
5. **Ніколи не пийте на роботі.**
6. **Ніколи не пийте на голодний шлунок.**
7. **Пийте не регулярно, а лише за відповідної нагоди (небезпечно, якщо хтось п'є тільки для того, щоб міцніше спати).**
8. **Не пийте, якщо ви втомлені або знервовані, краще прийміть теплу ванну, потім – холодний душ, або ж зробіть інтенсивну прогулянку.**
9. **Ніколи не вживайте алкогольних напоїв як ліків від неприємного фізичного чи морального стану.**
10. **Ніколи не пийте вранці, і, особливо, на похмілля.**

Через зловживання алкоголем легко втратити честь, повагу та добре ім'я. Психіатри кажуть: алкоголізм асоціюють або плутають зі злим характером не без підстав: надмірне вживання алкоголю відбирає розум, критичність, деформує мислення та здатність оцінювати власні вчинки. І ніде не зустрінеш стільки насильства, зрад, образ, зневаги, як у сім'ї алкоголіка.

Американці запропонували простий тест, що дозволяє виявити осіб, які п'ють понад міру. Цей тест називається CAGE («кейдж» – клітка). Його назва складається з перших літер таких слів:

Cut («кат» – різати) – чи ти намагався обмежити своє вживання алкоголю?

Angry («Енґрі» – сердитий) – чи хтось сердився на тебе у зв'язку з твоїм пияцтвом?

Guilty («Ґилті» – винний) – чи у тебе колись виникало почуття провини у зв'язку з тим, що ти зробив?

Empty («Емпті» – порожній) – чи ти коли-небудь пив алкоголь на голодний шлунок?

Для американців досить лише однієї позитивної відповіді, щоб з'ясувати, чи має людина алкогольну проблему.

Для правдивого християнина, щоб позбутися залежності (будь-якої), вистачає доброї дружини, яку б він любив більше, ніж горілку. ■

7 НАЙНЕЗВИЧНІШИХ ВИДАНЬ БІБЛІЇ

Біблія потрапила до Книги рекордів Гіннеса як книга, видана найбільшим накладом. Тільки за 2 останніх століття загальний тираж Книги книг склав 8 млрд. примірників. Біблія перекладена на понад 2500 мов і діалектів усього світу. Пропонуємо огляд найбільш незвичайних видань.

Найдорожча Біблія

Найдорожчою Біблією вважається Біблія Гутенберга. Ця книга, що вийшла у 1456 році, стала точкою відліку історії друкарства в Європі. Гутенберг надрукував 180 примірників Біблії: 45 – на пергаменті, а решту на італійському папері з водяними знаками. До наших днів у повному обсязі збереглася тільки 21 книга. Різні екземпляри її оцінюють від 25 до 35 мільйонів доларів. ■

Найменша Біблія

Вчені з ізраїльського технологічного університету «написали» весь текст Старого Завіту на кремнієвій пластинці площею 0,5 квадратного міліметра. Візуально цю платівку неможливо відрізнити від піщинки. Для написання тексту був використаний сфокусований пучок іонів гелію, який вибивав з золотого покриття кремнієвої пластини атоми золота. Процес зайняв всього 1 годину. За цей час на кремнієву пластину нанесли 300 тисяч слів давньоєврейською мовою. ■

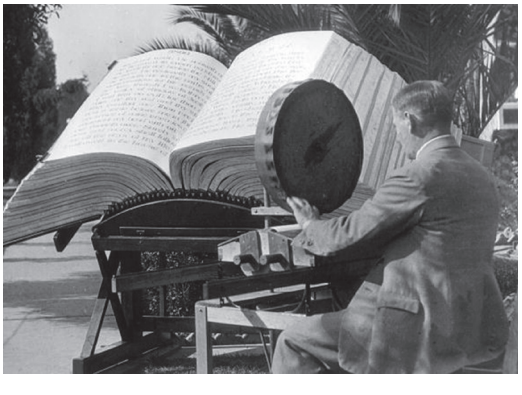

Найбільша Біблія

Найбільшу в світі Біблію, довжиною 249 см (у відкритому вигляді) і висотою в 110,5 см, створив у 1930 році американський тесля Louis Waynai. Вага Біблії 496 кг. Вона містить 8048 віддрукованих вручну сторінок. Шрифт тексту майже 3 см заввишки. Створювалася найбільша у світі Біблія за допомогою саморобного друкарського преса. На реалізацію проекту потрібно було 2 роки і 10 тисяч доларів. Тепер цю книгу можна побачити в бібліотеці Абеліського Християнського Університету, де вона зберігається в дубовому футлярі. ■

Біблія в Сіоні

Видавничий дім «Дейч» (Росія) видав 6-томну «Біблію в Сіоні» – єдине в світі видання. Його унікальність полягає в тому, що томи Святої книги поміщені в сіон – стародавнє сховище церковного начиння, яке сьогодні практично не зустрічається. Сіон виготовлений зі срібла з позолотою і бронзи. Томи книги вставлені в ніші, вкриті оксамитом. Вага сіону з шістьма томами Біблії – понад 40 кг. Спеціальний механізм, розроблений в Музеї Книги Вадима Вольфсона, дозволяє повернути сіон так, щоб взяти потрібний том. ■

Радянська Біблія

У радянський час отримати доступ до релігійної літератури було вельми складно. У 1960-х роках Корній Чуковський попросив дозвіл на видання біблійних переказів, адаптованих для дітей відомими літераторами. Проект дозволили, але тільки за умови, що в книзі не повинні згадуватися ані Бог, ані євреї. Чуковський придумав для Бога псевдонім «Чарівник Яхве». Біблія для дітей була випущена у 1968 році видавництвом «Дитяча література» і називалася «Вавилонська вежа та інші стародавні легенди», але практично відразу була знищена. Наступне видання книги відбулося тільки в 1990 році. ■

Біблія Сальвадора Далі

У 1963 році колекціонер, мільйонер і християнин Джузеппе Альбаретто запропонував Сальвадору Далі проілюструвати нове видання Біблії. Той з радістю погодився. За 2 роки один з найбільш зухвалих живописців 20-го століття створив свій найбільший графічний цикл — 105 робіт у змішаній техніці (гуаш, акварель, туш, олівець і пастель). Ще 3 роки знадобилося, щоб малюнки перевести в літографію. Після виходу першого видання в Італії випустили особливий екземпляр в білій шкіряній палітурці з золотом. Цю книгу подарували Папі Римському. ■

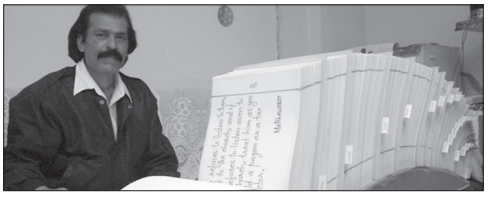

Найбільша рукописна Біблія

Суніл Йосип Бхопал з Індії створив найбільшу в світі рукописну Біблію. Священна книга складається з 16 000 сторінок і важить 61 кг. Ентузіаст переписав від руки весь Новий Завіт за 123 дні. ■

За матеріалами: Кредо

«РОДИННЕ КОЛО» знову зібралося у Заздрості

24 січня 2015 року в Меморіяльному комплексі Патріярха Йосифа Сліпого в Заздрості у черговий раз зібралося «Родинне коло» – спільнота родин Небесної сотні та загиблих під час воєнних дій на Сході України.

Зустріч була ініційована та організована Українською асоціацією фахівців з подолання наслідків психотравмуючих ситуацій в Україні (Психологічна кризова служба) у співпраці з Комісією УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я. Як інтерпретував слова Томи Аквінського психолог Ігор Лубківський, психологія та релігія не суперечать одне одному; без віри не може бути психології, а священикам інколи не вистачає психологічного досвіду. Тому ми співпрацюємо одне з одним, ділимося досвідом.

Розпочалася зустріч Святою Літургією та панахидою за загиблими, яку очолив о. Андрій Желізко, Голова Комісії душпастирства охорони здоров'я Тернопільсько-Зборівської Архиєпархії, співслужив о. Василь Слібчук, відповідальний у Тернопільсько-Зборівській Архиєпархії за Рух «За тверезість життя». На «Родинному колі» був присутній о. Петро Бурак, капелан «Правого Сектора», котрий повернувся із зони воєнних дій у Пісках до Тернополя на короткий відпочинок.

Після богослужіння було знайомство, так зване перше коло, та працювали психотерапевтичні групи, які вели фахівці-психотерапевти з Психологічної кризової служби. На завершення програми присутні послухали концерт за участі кобзаря Василя Жданкіна, його доньки Анастасії та гурту "Великодні зернятка". Василь Жданкін разом із трьома іншими кобзарями у 1989 році на «Червоній руті», попри небезпеку арешту і репресій, виконали гімн України.

Наступна зустріч «Родинного кола» передбачається у березні цього року, уже традиційно – в Заздрості. ■

Прес-служба
Товариства «Свята Софія»

Джерело: КРЕДО

Блаженніший Святослав розповів Папі про війну та запросив відвідати Україну

Під час зустрічі з Папою в рамках візиту ad limina Apostolorum Глава УГКЦ Блаженніший Святослав Шевчук розповів про війну в Україні, подякував Папі за підтримку та молитву і запросив його відвідати Україну.

У своїй промові Блаженніший Святослав наголосив, що «Україна є жертвою прямої агресії сусідньої країни. Вона переживає жахіття війни, яка була їй накинена ззовні, а не з причини внутрішнього громадянського конфлікту. Мільйони невинних жертв цієї несправедливої війни взивають у своїх серцях до Бога, благаючи справедливості та солідарності. І цей стогін їхнього болю вдень і вночі підноситься до Господа!»

Глава УГКЦ розказав Папі про переселенців та біженців, про поранених та гуманітарну катастрофу, «яку у Європі не бачили після часів другої світової війни».

Блаженніший запросив Папу відвідати Україну і подякував йому за підтримку. «Ваша Святосте! Ми принесли до Вас глибоке бажання нашого серця, яке перемінилося в молитву. Представляємо Вам запрошення з боку християн, католиків і православних, та всіх людей доброї волі відвідати Україну, коли випаде слушна нагода!» ■

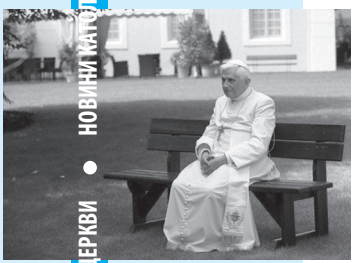

Джерело: Укрінформ

Венедикт XVI на пенсії молиться і грає на фортепіано

Через два роки після зречення з Престолу Венедикт XVI багато молиться та грає на фортепіано. Також він прогулюється Ватиканськими садами, працює з кореспонденцією і приймає гостей.

Стан здоров'я вислуженого Папи відповідає його 88-річного віку. Папа має невеликі проблеми з ногами, але в іншому почуває себе добре, продовжує працювати у своєму звичайному ритмі і не втрачає ясності розуму. Деякий час тому він, на прохання одного з ватиканських ієрархів, написав теологічний текст на тему істини, який був прочитаний під час відкриття студентської зали, названої на його честь, в Папському університеті в Римі.

Папа живе у колишньому жіночому монастирі у Ватикані під назвою «Матір Церкви». Цей монастир заснував Папа Іван Павло II, щоб на території Ватикану була спільнота сестер-монахинь для молитовної опіки над Папою і Церквою. Спочатку у ньому жили сестри-кларіски. Однак з початком ремонту в листопаді 2012 року сестри залишили монастир. В лютому 2013 року було проголошено, що монастир слугуватиме резиденцією Папи Венедикта після його зречення та реставрації приміщень монастиря. ■

Джерело: КРЕДО

На Філіппінах планувався замах на Папу

В італійських газетах з'явилася інформація про те, що під час апостольської подорожі Папи Римського на Філіппіни його планували вбити терористи.

Екстремістське угруповання «Джема Ісламія», пов'язане з «Аль-Каїдою», мало намір підірвати бомбу в Манілі, столиці країни. Таку інформацію оприлюднила філіппінська поліція. Передбачалося, що вибуховий пристрій спрацює на одній з вулиць в центрі міста, якою їхав кортеж Понтифіка.

До Маніли, столиці Філіппін, Франциск вилетів на чотири години швидше, ніж планувалося через загрозу шторму. Це вже друга поїздка Папи в Азію.

Меса в Манілі зібрала рекордну кількість вірних. За підрахунками організаторів папського візиту, на цій Євхаристії разом зі Святішим Отцем молилися від 6 до 7 млн. людей з усього краю та з-за кордону. ■

Джерело: Укрінформ

УПЦ МП закликають чітко висловитися щодо російської агресії

УПЦ МП має висловити чітку позицію щодо російської агресії проти України та фактів співпраці представників РПЦ із терористами.

На цьому наголосив професор-релігієзнавець Олександр Саган під час «круглого столу» в Укрінформі, присвяченого шляхам єднання української Церкви, передає кореспондент агентства.

«В умовах війни найбільше питань до УПЦ, яка канонічно належить до Московського патріархату. Ніщо не перешкоджає цій церкві чітко висловити свою позицію до агресії з боку московського війська і московської ідеологічної машини. Є чіткі факти співпраці церкви із сепаратистами, є висвячення «президента ДНР», є багато інших фактів, які потребують чіткої оцінки з боку церкви. Де чіткі заяви із засудженням? Церква мовчить. Коли вона буде давати на це відповідь, буде зовсім інша ситуація», – підкреслив Саган.

Він додав, що церква покликана покращувати моральний стан суспільства, а наразі до самої УПЦ МП є питання щодо її морального стану. ■

Джерело: КРЕДО

Щеплення безпліддя

2 млн. 300 тис. жінок, які нічого не підозрювали, мали бути стерилізовані у Кенії. Обман, який стояв за акцією щеплень, викрила Церква. Під виглядом боротьби з правцем було ініційовано замасковану акцію кампанії контролю за народжуваністю.

Підозри щодо пропонованого щеплення з'явилися ще на початку першої серії щеплень, яку провели у Кенії в березні минулого року. Тому що не було об'єктивних підстав проводити у цій країні акцію щеплень проти правця. Існувало чимало інших, і серйозніших, інфекційних загроз.

Підозри викликало також і те, що щеплення мали бути зроблені виключно жінкам у віці від 14 до 49 років, і тільки у сільських місцевостях. «Зазвичай щеплення проводять у медичних центрах, про це інформують у місцевій пресі, а також і в церквах, так щоби серед людей зростало усвідомлення важливості щеплень, які рятують життя, і щоб якнайбільше людей могли ними скористатися. А цього разу все робилося дивно тихцем», – каже Стівен Каранжа, гінеколог, голова Товариства католицьких лікарів Кенії, член виконавчої ради Комісії з питань здоров'я кенійського єпископату. ■

Джерело: КРЕДО

Визнання віри канцлера Меркель

Канцлер Німеччини Ангела Меркель склала публічне визнання своєї християнської віри.

В інтерв'ю, опублікованому на інтернет-порталі канцлерського Управління, пані Меркель, відповідаючи на запитання, яке значення для неї має віра, відповіла: «Я особисто належу до лютеранської Церкви, я християнка. Віра дає мені опору, орієнтацію і уповання, а в питанні, як керувати своїм життям, це для мене важлива справа. Дуже заспокійливо знати, що вона допомагає мені зносити мить слабкості». Канцлер Німеччини дала інтерв'ю з нагоди планованої на 21 лютого аудієнції в Папи Франциска у Ватикані.

Згадуючи щораз то більшу секуляризацію Німеччини та інших західних держав, Меркель пропонує як вихід хорошу загальну релігійну освіту. На її думку, особливо важливо знати юдаїстичні корені та християнство, які значною мірою відобразилися в культурі Німеччини і Європи. Говорячи про іслам, який відносно недавно запустив коріння у Німеччині, пані канцлер сказала, що потрібно виявляти толерантність. ■

ОБНІМІТЬСЯ Ж, БРАТИ МОЇ!

«Маю в Господі надію, що наш Читач, прочитавши хоч частинку з написаного, стане ближчим до Бога і до мученика за Правду, за Україну – Тараса Шевченка... і стане добрішою, чистішою в думках, бажаннях, словах і вчинках, а отже – святішою Людиною».

Михаїл Шевченків. «Бог і Шевченко: як розуміти імена Божі та віру поета?»

Шевченкіана поповнилась трьома виданнями, що вийшли друком у видавництві «Місіонер»: науково-релігійними працями «Бог і Шевченко: як розуміти імена Божі та віру поета?» о. Михаїла Шевченківа, «Християнство Шевченка» Дмитра Степовика, літературною публіцистикою «Жити за Шевченком зможемо?» Лідії Купчик. Урочисте завершення ювілейного року Тараса Шевченка і презентація книги «Жити за Шевченком зможемо?» відбулися в Музеї етнографії та художнього промислу (Львів, 27.12.2014).

«Не тільки зможемо, а зобов'язані жити за Шевченком!» – так відповів на запитання книги Лідії Купчик Богдан Максимович, член Президії Львівського Крайового Товариства «Рідна Школа», головний інженер проектного інституту «Львівдіпронафтохім». Він подякував автору книги за творче досягнення, актуальність теми і співзвучність із власними переживаннями та почуттями близьких йому людей. Він зазначив, що не даремно п. Лідія Купчик ставить поруч для українця дві книги: Біблію і Кобзар. Бо вони оспівують основні цінності людини – Любов і Свободу. «Така книжка дуже потрібна. Особливо в школі», – сказав знаний поет Ігор Калинець і зауважив: «Дуже добре, що поєднуєте із Шевченком і своє життя». Подяку за творчу працю та «привідкривання родинних джерел любові до Шевченка» склав авторці книги диригент і композитор Володимир Волошин. «Доторкнувся до струн та переживань» пані Лідії також поет Андрій Могитич. Він поділився своїми одкровеннями, розповів про незабутнє враження від експонатів музею Т. Г. Шевченка та про нетлінні мощі Кобзаря, які були виявленні комісією на чолі з директором музею при відкритті склепу могили поета в зв'язку з будівництвом пам'ятника на Чернечій горі*.

Своїми роздумами, які спонукають плекати традицію жити за Шевченком, виховувати покоління на слові та силі геніального впливу великого Пророка, поділилась автор книги. Любов'ю до Бога освячена творча діяльність Лідії Купчик. Через велич творіння співає вона хвалу Божу. Теплі побажання на адресу пані Лідії прозвучали від представника видавництва «Місіонер».

Окраса свята – Слово Кобзаря у виконанні Народного артиста України Святослава Максимчука. Рівно ж – пісні соліста хору «Рута» Яреми Ванчицького, поезія із нової збірочки «Вклоняюся тобі, великий наш Тарасе» львівської поетеси Розалії Тарнавської та музичні паузи молодого скрипаля-віртуоза Ярослава Бронзея. Болючим щемом відлунали слова ведучої імпрези Любові Шумської: «Світе тихий, краю милий, моя Україно, за що тебе сплюндровано, за що, мамо, гинеш?» (Шевченко. «Розрита могила»). Співом «Заповіту» солісти та учасники свята завершили урочистості. ■

* Див. Михаїл Шевченків. Бог і Шевченко: як розуміти імена Божі та віру поета? – Жовква: Місіонер, 2014. – С. 425 – 428.

КАПЕЛАНСТВО НА БАРИКАДАХ МАРІУПОЛЯ

Звертаючи увагу на духовну й моральну потребу військовослужбовців, наприкінці січня декілька отців і братів-василіян на чолі з о. Пантелеймоном Саламахою, ЧСВВ, Протоігуменом, вирушили на капеланське служіння в зону АТО. Територією їхньою і їхнім безцінним досвідом стало стратегічне місто Маріуполь і його околиці.

Що таке блокпост, бронежилет, зруйновані будинки і установка «Град» ми знали з екранів телевізорів, але тут зустрілись з усім переліченим наяву. Бути капеланом – це передусім «бути», бути там, де є людський страх, неспокій, смуток, біль, страждання. Тому ми старались просто бути з нашими захисниками усюди: на блокпостах, на польовій кухні, на складах, у бліндажах, в окопах, у шпиталях, а найголовніше – на спільній молитві.

У ЗСУ служать представники різних соціальних верств, професій і різного віку, й усі вони потребують моральної підтримки. Часто хлопці із сльозами на очах просили, щоб їх просто мовчки вислухати. Вони скучають за рідними, дехто згадує про своїх маленьких дітей, які вже й по телефону не впізнають батька. Інші роздумують про Бога, про життя і смерть та справедливість, об'єднуючись великим бажанням миру в Україні.

о. Пантелеймон відправляє Службу Божу

о. Роман молиться над хворою дитиною в лікарні

Слід зазначити, що попри усі труднощі фронту, військових характеризує надзвичайно великий патріотизм, самоорганізація, віра у Бога. Часто ми – капелани, ставали свідками свідчень глибокого пережиття Бога.

Пригадується, як один із солдатів прийшов увечері з блокпоста, де він попав під обстріл, дивом вижившим, з вибухом емоцій дякував Богу за дар життя: «Бог є!», – сказав він. Військовий розказував, що в момент обстрілу, не мавши хорошого місця для схованки, він просто закривши руками голову приліг на землю і в цей момент згадав молитву, яку він чув ще у дитинстві, відвідуючи храм: Отче наш…

Таких прикладів на передовій можна було зустріти ще дуже багато, що свідчило про особливу дію Всевишнього. Цікавим фактом є те, що ми зустрічали представників різних конфесій і релігій, які були об'єднані в єдину спільну і дружню родину, що прагне миру.

Кривава субота 24 січня в Маріуполі з десятками жертв і пожежами через обстріли бойовиків стала чорним днем для усієї країни. Ми вирушили до лікарень і шпиталів міста, щоб послужити для поранених мешканців. У палатах можна було побачити різних людей, які суботнього дня вийшли на ринок, в аптеку чи просто вигулювали собаку. Вони зазнали різних осколкових ран, у когось ці осколки забрали ногу чи руку, а в інших забрали люблячу маму, що в той час була поряд. Ми не знали, що потрібно говорити у таких ситуаціях, але просто йшли з молитвою у палати. Люди просили про молитву і сповідь, пораду і розраду, були й такі, що просили про святу Тайну Хрещення.

Якщо говорити про місцеве населення, то слід сказати, що люди по-різному ставляться до українських військових, дехто навіть дуже агресивно. Серед таких траплялись ті, що здавали координати розташування українських військ, чи просто давали солдатам несвіжі продукти. Така ситуація дуже неприємна для наших хлопців, адже вдома їх благословляють, а тут, де вони захищають свій народ, їх проклинають.

На закінчення хотілося б подякувати усім захисникам нашої Батьківщини, їхнім родичам і друзям. Хочемо висловити подяку небайдужим людям, волонтерам, що підтримають своїх хлопців у зоні АТО. ■

о. Роман МЕЛЬНИК, ЧСВВ,
та бр. Роберт Ленів, ЧСВВ

Портрет української мирянки до 80-річчя від дня народження Наталії Корнецької

ПІСНЯ ЛЮБОВИ

1 лютого 2015 року виповнилось би 80 років від дня народження Наталії Корнецької.

Ким була ця непересічна жінка?

Народилася вона в багатодітній родині Михайла та Марії Корнецьких в селі Кліцко Городоцького району на Львівщині. Була другою дитиною із семи доньок цієї побожної сім'ї. Батько був дяком у сільському храмі Успіння Пресвятої Богородиці. Ще сьогодні старожили пам'ятають релігійні пісні, яких навчав їх Михайло Корнецький. Мати Марія була членкинею Марійської дружини, ревнителькою Апостольства Молитви Пресвятого Серця Ісусового і доброю виховницею своїх дітей. Знала багато молитов, релігійних пісень і колядок, яких і нас навчала, практикуючи спільні родинні молитви.

За співпрацю з ОУН-УПА Михайло Корнецький в 1950 році був заарештований органами НКВД на 25 років сибірських таборів, і 28 травня 1953 року помер у воркутинських таборах.

На плечі матері та старших доньок лягла велика відповідальність: праця на своєму і колгоспному полі (мама працювала в колгоспі), недоїдання, матеріальні нестатки і цькування як в школі, так і з боку сільської влади. За відмову вступити в комсомол Наталія була відрахована з десятого класу Комарнівської школи.

Ще з юних літ Натальця (як близькі ласкаво називали її) часто прислуговувала і дякувала в храмі та виспівувала багато пісень. В цьому їй допомагала мама, а ще сестри-василіянки, які після розформування Підмихайлівського монастиря були запроторені у Ходорівську енкаведистську тюрму, а згодом повернулися в рідне село (на двоє сіл Кліцко та Якимчиці був один храм, одна школа, один Народний дім). Це сестри Чину Святого Василія Великого:

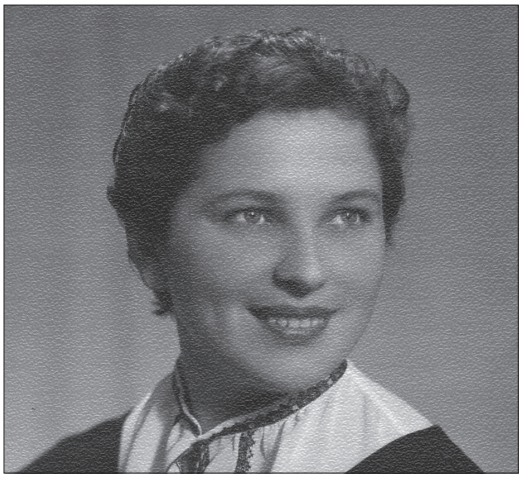

Йосафата (Пелагея Ковтун), Андрея (Наталія Пастернак), Ореста (Катерина Шведа), Йосифа (Софія Хім'як), Дам'яна (Дарія Тершаковець), Агнета (Анна Тершаковець) та Маркіяна (Марія Микитка), яка захворіла у тюрмі туберкульозом легень і померла у 1951 році.

У 1950-х роках Наталії Корнецькій вдалося влаштуватися поліровальницею на Львівську меблеву фірму «Карпати», з Божою допомогою одночасно закінчила вечірню школу, згодом Львівський лісотехнічний інститут і працювала економістом. Співробітники Софія Гірняк, Ганна Сорока, Катерина Орловська, Леонтія Атаманюк, св. п. Ганна Паньків згадують, як доброзичливо Наталя ставилася до всіх: добрим словом, привітанням, порадою, розрадою, співчуттям, подякою. Як член профкому Базової фабрики писала клопотання до керівництва про виділення працівникам житла, матеріальної допомоги, путівок у санаторій, скерування до дитячого садочка чи в лікарню та інше. А ще разом з бібліотекарем Катериною Струк та ба-

гатьма співробітниками брала активну участь у художньому самодіяльному колективі, особливо на Шевченківських концертах, де не раз викликала сльози цілого залу зворушливим прочитанням «Наймички» й виконанням пісень на слова Т. Шевченка.

У 1956 році Наталю запросили для участі у Львівському ансамблі «Галичина», яким керував Ярослав Чуперчук. Без відриву від праці вона співала в хорі ансамблю, у дуеті з Ольгою Ковтун або Євгенією Гаворською, танцювала, а згодом стала ведучою концертних програм. Колектив «Галичини» у великій конкуренції виграв конкурси у Львові, Києві і був запрошений до Москви, де у 1957 році на Всесвітньому фестивалі молоді і студентів отримав срібну медаль за високий професійний рівень вокального і танцювального мистецтва.

Варто підкреслити, що у Москві Наталія Корнецька йшла на чолі української делегації. Її величава постать в українському національному костюмі, у яскравому віночку являла собою символ України та виділялася серед багатьох представників різних народів світу. Після такого тріумфу «Галичина» гастролювала майже по всій Україні, в Ленінграді, Білорусії, Польщі, Прибалтиці та інших краях.

Часто Наталка приїжджала в село, допомагала мамі в господарстві, опікувалася сестрами і заохочувала нас, молодших, до молитви. Завжди була в сільському храмі на Службі Божій. Коли в 1961 році совєтська влада закрила храм і організували там колгоспний архів, то група односельчан, серед яких була наша мама, потайки виготовила ключ-дублікат до церкви, і щонеділі люди збиралися на спільні богослужіння. Наша найстарша сестра Ганна Лазука купила радіоприймач і кожного тижня привозила його зі Львова, щоб у неділю о 17 годині в нашому храмі долучатися до участі у Святій Літургії з Ватикану. Після Служби Божої парафіяни самостійно відправляли Молебні, Суплікації, Хресні дороги, Вервиці, обов'язково співали кілька відповідних релігійних пісень і закінчували піснею-гімном Пресвятому Серцю Ісусовому «Наче повний голос дзвону» або «О спомагай нас, Діво Маріє». Завжди заспівували Анастасія Черник з Якимчиць і Наталія Корнецька з Кліцка, а ми всі допомагали їм.

Важливо, що до 400-ліття храму Успіння Пресвятої Богородиці в селі Кліцко Наталія написала спогади про село, церкву та сестру Йосафату, ЧСВВ (Пелагею Ковтун), яка, до речі, була першою її вчителькою в школі, навчила її багатьох молитов, підготувала до Першого Святого Причастя і навчила прислуговувати до Служби Божої. Образок з написом "На пам'ять про Перше Святе Причастя" Наталя зберігала до кінця свого життя.

У 1974 – 1977, найважчих роках брєжнєвсько-сусловської реакції, Наталя була однією із організаторів (разом із п. Ярославою Заневчик) Різдвяної Коляди. Вона віддавала нам, молодим учасникам гурту, часточку свого тепла і любові, щоб ми в зимову хурделицю чи в холодний дощ, в свята і будні, після робочого дня, прямували з одного кінця Львова в інший, щоб потішити, розрадити свідомих, патріотично налаштованих краян та зібрати кошти для допомоги політв'язням-шістдесятникам та їхнім родинам. Багато львів'ян зі сльозами на очах ще сьогодні згадують ці мелодійні колядки, а особливо Наталине оригінальне віншування.

Ой дивна, дивна вкраїнська родина,
Як до вечері сідає.
Кожне веселе, як та дитина,
Се бо Христос ся раждає!
Різдво Христове сіли витати,
Радуйся, радуй, преславна Мати!

В час підпілля Української Греко-Католицької Церкви Наталія Корнецька співпрацювала з багатьма підпільними священиками, особливо з о. Антонієм Байраком, організовувала різні богослужіння для родини і знайомих (Святі Літургії, сповідь, посвячення помешкань, шлюби, хрестини, похорони), чим підтримувалось священиків матеріально.

У час Відродження України Наталія брала участь у різних зібраннях: вічах, мітингах, вшануваннях пам'ятних дат та видатних особистостей, – і повсюди лунала її пісня: козацька, стрілецька, повстанська, народна.

Коли в 1990-х роках в рідному селі греко-католицька громада разом з о. Тарасом Гарасимчуком відправляла Святі Літургії на майдані біля криниці (до храму нас не пускали), Наталія переклала з польської мови пісню «О Маріє, чом спішиш до Неба», яку й сьогодні виконують у сільському храмі Успіння Пресвятої Богородиці як храмовий гімн:

О Маріє, чом спішиш до Неба,
Яку маєш у Бога потребу?
Вже лишаєш вбогую хатину
І ідеш до мами, добрая дитино.
Нас прощаєш поглядом ласкавим
І відходиш в небесний Сіон.
Ми не плачем, бо знаєм напевно,
Що Тебе чекає в Небі хвали трон.

У 1992 році Наталія стала членкинею хору в храмі Святого Андрія Первозванного в центрі Львова, керівником якого був п. Степан Пашовський. Добре знаючи Богослужіння і маючи великий досвід у співі, вона вправно вела альтову партію, а ще разом з іншими хористами та регентом записала для хору багато церковних пісень та колядок: «Слава во вишніх Богу», «З нашой землиці», «Є на світі місце дороге», «Радіємо нині з чудес», «О Пречиста», «О Маріє, чом спішиш до Неба», «До святого Івана Предтечі», «В Вифлеємі дуже рано», «На цвинтарі дуже тихо» та інші. Парафіяни звідусіль горнулися до цього храму, щоб разом з улюбленим хором величати піснями Бога і Пресвяту Богородицю.

Для всіх хористів, священиків писала прекрасні привітання з уродинами, іменинами, ретельно підбираючи слова кожному зокрема. Збереглася світлина світлої пам'яті отця Антонія Масюка, подарована Наталі (отець дуже її поважав). На ній рукою отця написано: «п. Наталі від о. Антонія. 20.V.2005 р.».

Наталка надзвичайно любила українську вишивку, кілька своїх творів подарувала до Кліцківського храму, обдаровувала рушниками, серветками, подушками своїх п'ятнадцятьох похресників, а також рідних, близьких, знайомих. Я й сьогодні, як членкиня Львівської Ліги Українських Жінок, часто виступаю на різних заходах у вишиваних сорочках, подарованих мені улюбленою сестрою.

Співала вона впродовж свого життя – дитиною, школяркою, молодою дівчиною, поважною жінкою. Співала у храмі, на прощах, забавах, весіллях, похоронах, виводила сумної й веселої, співала й тоді, коли зовсім не співалося…

Наприкінці життя Наталя довго, понад десять літ, хворіла, із них п'ять років хворіла важко, три роки не виходила з помешкання. Смиренно переносила страждання, не перестаючи молитися…

Перед смертю ми, рідні, підняли її і почали пісню «Прославимо Маму, що кличе до храму», а вона слабим голосом підхопила і доспівала свою пісню до кінця:

Прославимо Маму, що кличе до храму:
Ходи, мій народе, ходи.
До вічного Бога одна лиш дорога.
Веди нас, Маріє, веди.

Відійшла у вічність з піснею на устах у сонячний осінній день 26 жовтня 2006 року, прийнявши Святі Тайни з рук о. Венедикта, ЧСВВ, якого дуже поважала. Похоронена в українській вишиваній сорочці в рідному селі Кліцко на Городоччині. Залишила всім добрий приклад любови до Бога, України і людей:

Боже, Ти кажеш всім веселитись,
Хотя й до ока тиснесь слеза,
І ми, послушні приказу Твому,
Скажем: "Най дієсь воля Твоя".
І все, чи в щастю, чи в лихій долі,
Будем співати пісню любови.

Іванна Корнецька, сестра Наталії,
заступник Голови Львівської міської організації
Всеукраїнської Ліги Українських Жінок

ПРОЗРІННЯ
(свідчення однієї жінки)

«Дрібниць не буває». Мене звати Світлана, я проста сільська жінка з Львівщини. Прибувши на реколекції до Рихтич (Дрогобицький р-н), цю фразу я прочитала на стіні в залі і довго думала, адже все те, що зі мною недавно відбулось, справді не випадковість. Зараз мені 36 років, у нас із чоловіком є троє діточок: 18-річний син, 15-річна донечка і найменше сонечко – Даринка. П'ять років тому ми перейшли жити в новий будинок, який побудували в центрі села. Я раділа, бо це було моєю мрією. Чоловік теж «не поганий», працює на роботі, зовні спокійний, походить з доброї родини, де його батьки завжди ходили до церкви, та і ми старались в неділю не опускати Служби Божої. Здавалось би, що ще треба для щастя? Та це було тільки зовнішня маска нашої родини.

Насправді, в нашій сім'ї вже давно немає таких цінностей, як подружня любов, довіра чи сімейний затишок. Для чоловіка я завжди була радше служницею, аніж дружиною. В мої обов'язки входило все: господарка (у нас 2 корови), діти, кухня і все інше, що було в домі. За це я ніколи не отримувала подяки, не кажучи вже про квіти чи якісь подарунки. Ні разу не чула елементарного слова «кохана», «найдорожча» чи просто «жіночко». Та мушу дати це свідчення по-порядку, щоб ви зрозуміли суть.

Дитинство. Сказати, що було щасливим, не можу. Мій батько часто випивав, пропивав гроші, а бувало й так, що виносив дещо з хати за горілку. Та, найгірше, коли він вчиняв скандали, нам з мамою приходилось пересиджувати на вулиці до півночі. Коли ми з сестрами намагались мамі казати, щоб щось змінювала, вона переконувала нас, що це наш хрест і ми мусимо його нести. Вона

навчила нас, трьох дівчат, любити, все прощати і завжди бути привітними з іншими. Наша мама була для нас всім: і матір'ю, і батьком.

У 15 років я зустріла хлопця, почали зустрічатись. Це було першим і єдиним коханням мого життя. Потім було 2 роки довгожданої армії і вже у 17 з половиною я стала його дружиною. За місяць по весіллі померла його мама, через 2 місяці у нас народився син. Було важко. На моїх плечах лежали великі обов'язки: його хворий батько, молодший брат, який щойно закінчив школу, господарка і мала дитина. А в той час мій чоловік постійно працював, а потім почав запізнюватися з роботи. Це ще треба сказати, що воду і дрова треба наносити, і хатина там старенька, спати приходилось всім в одній кімнаті. Та через рік я відчула холодність між нами і дізналася про перші стосунки мого чоловіка з іншою. З дитиною я забралась додому, та коли через тиждень вони приїхали по мене, я десь навіть і зраділа. На жаль, я успадкувала характер своєї матері, все пробачила, надіючись, що це більше не повториться. Через 3 роки у нас народилася донечка, далі оженився його брат, потім хвороба забрала його батька. Та ці всі події тільки скріпили мене, і я думала: що б у житті не сталось, я вже легко це перенесу. Цих десять років я можу назвати менш-більш щасливими. Я почала їздити за кордон, там мала невеликий бізнес, та відлучалась від дому ненадовго (3-5днів). Бо вдома залишались чоловік, діти і господарка. Коли хтось казав, щоб їхати десь чоловікові, а не мені, переконувала себе, що коли він буде вдома, то забуде про свої «слабкості». Цим я берегтиму сім'ю.

За цей час я мала багато небезпек в дорогах, було так, що я забула свій гаманець (де були паспорт і багато грошей). Та дякую своєму Ангелу-охоронцю і всім силам, які мене підтримували. І цей гаманець вернувся до мене через 3 дні – лежав на тім самім місці, де я його залишила (поїзд вернувся з Будапешта).

І ось у 2008 році ми закінчили будівництво і поселились в новому будинку, де вже газ і вода в хаті, і дітям до школи вже близько – не 3 км, а 10 хвилин ходьби. Та разом з великою радістю в наш дім прийшло і нещастя. В мого чоловіка з'явиласяся інша. Було дуже боляче і принизливо, бо це виявилась наша співробітниця, якій тільки поза 20 років. Це були два місяці пекла: дзвінки серед ночі, вперше за 20 років чоловік почав здіймати на мене руку, скандали. Одним словом – доходило до розлучення. Та суд не відбувся. Я знову, як і колись, переступила через себе, все простила і прийняла його назад. Та ще було боляче за дітей, я чула як дочка плакала вночі, ховаючись від мене. Та Бог нас любить, так що після всього Він нам послав третю донечку. Я відчула, що це якесь благословення, бо з її народженням в дім повернулись мир, радість і спокій. І народилася вона 4 серпня 2010 р., а в чоловіка день народження 4 серпня 1974 р., і називається іменем його матері. Я думаю, що це також не випадковість.

Та біда, як той звір, знову підкралась у наше життя. І почалося все по-новому: таємні дзвінки, холодне ставлення, образи. А потім знову здіймав на мене руку, і я дізналась про наступну коханку. І ці рани відкрилися, але вже не кривавили , а обливали серце болем та відчаєм. Наш син пішов вчитись до Львова, дочка закінчувала 9 клас, і Даринка на руках. А чоловік мені поставив умову, щоб я була мудрою: якщо хочу мати гроші і щоб він від нас не пішов, маю з цим змиритись. Він казав: «Я ще не вирішив, з ким з вас я хочу бути». Після того земля пішла мені з-під ніг. Далі почав бити, принижувати перед друзями, щоб добити повністю посилав на самогубство. І «це» за мною ходило десь три дні. Я вже й справді думала, що це єдиний мій вихід.

Увечері, коли я прийшла на молитву, відчула, що не можу молитися. Просто впала на коліна, а потім і до землі і так щиро благала Господа, щоб Він що-небудь змінив у моєму житті, а як ні – то просто мене забрав. Це був крик душі, момент якого я не забуду ніколи. І скільки я ще там проплакала, не пам'ятаю, бо там і заснула. На другий день Бог послав мені Романа, знайомого з нашого села. Вони їхали з сім'єю машиною, і їхня маленька донечка захотіла в туалет біля мого дому. Я думаю, що це не було випадковістю, адже з того моменту моє життя почало мінятися. Бог так діє, що через три дні Роман повіз людей в Страдч на прощу і я поїхала з ним. Мені стало трохи легше. За два тижні ми поїхали на реколекції до Львова, а ще за три тижні побували на реколекціях в Рихтичах.

І зараз я хочу засвідчити все, що зі мною відбулось за цей час. Я прийняла і відчуваю Бога всім серцем, і життя моє змінилось повністю. Зараз я майже не дивлюся телевізор, зате відчуваю потребу в молитві. Моя проблема не вирішилась, бо чоловік так і забрався від нас, але я відчуваю в своїм серці такий мир і спокій, що простила чоловікові і почала молитись за його спасіння, мені вже легко молитись за батька і я щиро прошу Бога про їхнє навернення. На реколекціях я почула те, про що ніколи не задумувалась (хоч і ходила в неділю до церкви). Коли була наука про гріх, я зрозуміла, що всі гріхи, про які йшлося, були моїми. Потім я приступила до сповіді – і це була сповідь зі всього життя. Адже я ніколи не задумувалась, що дошлюбні стосунки є гріхом, а ті всі забобони, а гріхи язика… Вже не кажу про свою впевненість та гордість. Зараз я хочу поділитися своєю радістю з іншими, та діти мене не розуміють. Якби тільки можна було провести ці реколекції в селі. Хочу дуже подякувати отцю Ігореві Козанкевичу (директору Єпархіального «Карітас») за повчання і за сповідь, бо на кінець своє життя я довірила Богові цілковито. Чоловік нам не дає грошей

вже три місяці. Але Бог так діє, що нам вистачає. Ще я дуже дякую, що я позбулась залежності від чоловіка. Тепер царем мого життя є не чоловік, а Христос, Син Божий. Це я пишу не для того, щоб показати яка я побожна, зовсім ні. Я є найбільша грішниця, але знаю, що в такій ситуації буває, напевно, кожна третя жінка. І скільки мені хотіли нав'язати, що я повинна боротись за «своє», їхати десь до «бабки» відлити чи шукати «цю» і поставити її «на місце». Але я точно знаю, що це не по-Божому; і за це мене сприймають як ненормальну. Просто зараз багато-хто й живе оцим зовнішнім життям (для людей, за принципом «що люди скажуть»). Але якщо страждати, то можна для Бога, а не для витребеньок чоловіка. Ще я кожний день тепер дякую Богові за свій хрест, адже, якби у мене було все добре, то я б ніколи Його не пізнала, а жила б у цій темноті далі. Ще прошу благословення для нашої невеличкої спільноти «Надія». Це так добре, коли ми раз на тиждень збираємось, читаємо Слово Боже, а потім спільно молимось за всі наші потреби. А найголовніше – я навчилась за все дякувати. Дякую Богові за ту ніч, від якої почалось моє нове життя. Я просила смерті, а яку нагороду отримала! Божої любові розумом не осягнути ніколи! Дякую БФ «Карітас Самбірсько-Дрогобицької Єпархії» за організування реколекцій. ■

Світлана

ПІСЛЯ АВАРІЇ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Ту осінь справді можна було назвати золотою і багатою. Жовте листя дерев озолотило ліси, гаї, а зелена трава на лугах і зелені сходи пшениці на полях все ще додавали неабиякої краси подільським краєвидам.

Олег був за кермом автомобіля, власник якого сидів збоку як пасажир. Цілий день вирішували вони свої бізнесові справи, а тепер поверталися з обласного міста до родинного районного містечка. В думках все ще кабінети начальників, підписи, печатки, а також добрі побажання. Олег був

радий поїздкою, хоча в машині зберігав мовчанку.

Заходило сонце і своє проміння зливало прямо в очі, мерехтіли по обидва боки дороги дерева, і ось незабаром він буде вдома. Його зустріне молода дружина з хлопчиком, а він похвалиться їй, що все добре, що всі справи майже вирішені, щоб приступати разом до щоденної праці. А там смачна вечеря і відпочинок...

В'їхавши у місто, Олег не помітив, як на вулиці з-за дерев вискочив хлопчик, котрий біг за м'ячем, що котився асфальтом. Олег різко спрямував автомобіль на обочину і з тріском відбився від дерева, повернувшись на проїжджу частину вулиці, вдарився у вантажівку. За лічені секунди автомобіль був розбитий. Тут же прибула «Швидка допомога». Олег став неподібним до себе. Ніхто не припускав, що він буде жити навіть годину. На жаль, друг його, що сидів збоку, був у безнадійному стані.

Увечері лікарі зробили Олегові першу невідкладну операцію. На третій день він, розплющивши очі, пізнавав друзів, які прийшли до нього. Вони мовчали про все, що сталося з його товаришем. Найбільше хвилювалися вдома у сім'ї Олега. Мати вирішила з молитвою звернутися до Господа Бога. Вона вже зранку ходила по церквах і просила священиків молитися за її сина. Молилася також молода дружина за чоловіка зі сльозами, тримаючи на руках маленького синочка, поставивши на стіл ікони, запаливши свічку:

– Господи, ми ніколи не молилися, але тепер просимо Тебе: вислухай нас, нещасних, і підніми з недуги Олега, вилікуй його рани, – говорила від щирого серця Богові молода мати, а потім стала читати з молитовника молитви. Прочитала декілька листочків, а тоді переживання взяли гору, і лише в сльозах дивилася на ікони Матері Божої і Христа-Спасителя, благаючи оздоровлення своєму чоловікові. Помовчавши, подивилась на ікону Ісуса, за говорила:

– Ісусе, пробач мені, що я не вмію молитися і не знаю навіть, як Тебе благати, бо ніколи не молилася і ніхто нас не навчив цього.

Минуло п'ять місяців. Олег усе ще пересувався на візочку, важко підіймався і знову сідав. Відчай перевершував усі сподівання. Здавалось, що більше не буде ходити, не розлучиться з інвалідним візочком. Цілими днями слухав радіо, читав різні часописи, криміналістику, дивився відео, але це не полегшувало його терпінь.

Одного разу мати Олега підійшла до священика й попросила:

– Я би хотіла, щоб ви відвідали мого сина. Він вже довгий час у лікарні. Хоча він брав шлюб зі своєю дружиною у церкві, але про Бога не хоче нічого слухати, побожних книжок не бажає читати, навіть дивитися на такі книжки не хоче і все це відкидає геть. Може би ви щось посприяли. Це можете тільки ви зробити. Тому дуже вас прошу, поговоріть хоч хвилиночку з ним, переживаю, щоби собі щось не витворив, бо надходить часто відчай на нього.

Священик погодився і з матір'ю вирішив відвідати хворого. На всякий випадок взяв зі собою книжечку Нового Завіту.

Коли увійшли в палату, хворий був у доброму настрої. Священик привітався з Олегом і став розпитувати про його болі. Він виявляв жаль з приводу важких терпінь, а про Бога мовчав, пам'ятаючи слова Олегової матері, мовчав. У своїх співчуттях священик висловлював надію на його одужання. Це подобалося Олегові, хоча думав він, що отець говорить це лише для заспокоєння його душі.

На тумбочці у хворого лежали часописи, розгорнена книжка, якої він, листок за листочком, прочитав десь з половину. Прощаючись, отець поклав на тумбочку ще свою книжечку Нового Завіту, а коли хворий скривився, промовив тихенько, дивлячись на нього:

– Якщо бажаєте, я через тиждень знову прийду.

Олег погодився, і священик залишив палату. В неділю після полудня о. Михайло знову відвідав хворого. Йдучи до нього, хви-

лювався, як він його зустріне, чи часом не прожене. В думці благав Бога, щоб відвідування відбулося успішно. На тумбочці лежав Новий Завіт, але вже не було часописів і книжки, яку він перед тим читав. «Добре, що не викинув, презент залишився», – подумав отець і привітався з хворим, подавши йому руку. На що хворий відреагував дуже доброзичливо і тут же почав говорити з якоюсь незрозумілою риторикою. До палати увійшла медсестра.

– Оця, отче, сестричка, Світлана Василівна, заставила читати вашу книжку. Я її дуже поважаю, то заради неї я став читати Новий Завіт, за що дякую їй і вам – за добру книжку.

– Прошу отця, сідайте, ось стільчик, порозмовляйте з Олегом, – говорила з якоюсь винятковою радістю медсестра, виходячи з палати.

Священик сів біля хворого і слухав усе, що він розказував. Олег скаржився на свою недугу, а відтак почав розказувати прочитане із Євангелія. Я ніколи не думав, що прочитаю щось релігійне. Хоч ми з дружиною взяли шлюб у церкві, але я був далеко від Бога. Так хотілося батькам, і я не міг відмовити їм. Мені здавалося, що церква це також маленький бізнес, де можна заробити якісь гроші. Читаючи вашу книжечку, я зрозумів Ісуса Христа. А знаєте, як Він називає Бога?

Отець, усміхаючись, удав, що не знає, а Олег продовжував:

– Ви собі уявити не можете, Він називає Бога нашим Отцем і тому в молитві ми читаємо: «Отче наш…». А ось тут читайте, – і він вказав на притчу про милосердного самарянина, – побили розбійники чоловіка, зняли з нього одежу і вкинули його на обочину. Проходить священик, чуєте, священик тою дорогою йде, і пройшов мимо, потім інший чоловік також пройшов мимо і тільки якийсь чужий самарянин підняв його. А знаєте, чому священик пройшов мимо?

Отець знову мовчав, не даючи ніякої відповіді.

– Не знаєте, а я вам скажу. Та тому, що від нього не було йому ніякої користі. Що, неправду кажу вам? Мене тільки одне, дивує, що тут також немає справедливості.

– Якої? – запитав отець.

– Ви згідні з тим, що Ісуса засудили безпідставно всі ці лиходії, які є й сьогодні і творять беззаконня. Але Ісусові треба було всіх їх покарати. Оце було б справедливо, а то Його розпинають, а він каже: «Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять!» (Лк. 23:34) Добре вони знали, що роблять…

– Я дуже радий, що ви прочитали цю невелику книжку, яку ми називаємо Євангелієм, що в перекладі означає «Добра Новина». Із Святого Письма це найдорожча книга, бо в ній чуємо слова самого Ісуса Христа, про що ви щойно говорили. А чи ви відчували якесь заспокоєння душі?

– Так, коли навіть говорю з вами, мені приємно і стає легше на душі, – відповів хворий.

– Те, про що ви говорите, говорили також учні Христові. Коли Ісус йшов до Єрусалиму з Галилеї через Самарію, то Він послав у село своїх учнів, щоб вони там приготували місце для відпочинку. «Та самаряни його не прийняли. Бачивши це, учні Яків та Іван сказали: «Господи, хочеш, ми скажемо, щоб вогонь зійшов з неба і пожер їх?» Ісус, обернувшись став докоряти їм. І вони пішли в інше село» (Лк. 9:53-56). Бог бачить більше і набагато глибше, ніж кожен з нас. Ці самаряни після Воскресіння Ісуса Христа і Зіслання Святого Духа на апостолів прийняли християнство і стали першими християнами. Так само і багато з тих, що розпинали Христа, потім навернулися і стали ревними християнами, серед них був сотник Лонгін. Милосердя самарянина нас вчить, якими повинні бути стосунки між ближніми. Слово Боже з Євангелія настільки всім доступне, що навіть діти легко його розуміють.

– Якщо для вас можливо, дорогий отче, то залишіть мені цю книжечку, я буду ще раз читати, – сказав спокійним голосом Олег.

– Я не тільки залишаю, а дарую назавжди. Я можу принести ще інші духовні книжечки. Якщо ви будете задумуватись над правдами Божими, тоді краще зрозумієте мету свого життя, краще зрозумієте свої терпіння і страждання. Всі ми йдемо дорогою, яка веде до неба. Це дорога «знання добра і зла». Тому нас супроводжують не тільки сонячні дні, але й негода, не тільки чесні, але й підлі люди, не тільки ангели, але й дияволи, не тільки здоров'я, але й хвороба. Чи маємо право нарікати? Господь нас створив на образ і подобу свою. Ми подібні до Бога своєю душею, яка не вмирає навіть тоді, коли залишає наше тіло і воно стає мертвим, переходить у землю. Але як Христос воскрес, так і ми воскреснемо до життя вічного своїм тілом. Дійсно, є велика різниця між нами і Богом, і часто дорікаємо Йому. У вас не так вже все погано. Прийде час, і ви станете на ноги. Бог усіх нас хоче спасти в різний спосіб, уділяючи великий дар терпінь, який ми не хочемо сприймати. Потрібно пройти вогонь і воду, щоб знайти свій душевний спокій, – закінчував отець, взявши на прощання Олега за руку.

– Дуже вам, отче, дякую, заходьте до мене ще і ще…

Через годину в палату увійшла медсестра Світлана. Олег розказав їй все, про що вони розмовляли зі священиком.

– Отець Михайло дуже добрий, і говорив розумні речі. Я тільки переживав, щоб він мене не запитав, які я знаю молитви. На жаль, так сталося, сестричко, що я не вмію молитися. Тому прошу: запишіть мені першочергові молитви, бо ні одної молитви не знаю.

– Я вам зараз напишу на листочку «Отче наш» і «Богородице Діво», і ви будете молитися, а пізніше подарую молитовничок, – мовила задоволена проханням медсестра.

Прийшовши іншим разом, священик розпитував Олега, що його цікавить, а потім пояснював значення сімох Святих Тайн. Кожним разом Олега краще розумів Бога. За четвертим разом він висповідався і прийняв св. Причастя. Як ніколи, вважав тепер себе щасливим в духовному значенні.

Отець Михайло став розказувати про перспективи його життя, праці, незважаючи на каліцтво.

– Вам Господь дарував добру родину: у вас є дружина, що не покидає вас, дитина, і це вже щось значить.

Лікарня для Олега тепер ставала не місцем кари, а можливістю пізнати краще свого Бога-Творця, Спасителя Ісуса Христа і Духа Святого – Просвітителя. Він більше не проклинав своїх ніг, а навпаки часто роздумував над євангельськими повчаннями, поєднуючи свою журбу з терпіннями і стражданнями Христа.

– А можливо, журба є для того, щоб ми називали свого Бога, котрий є добротою і джерелом людської надії, своїм Отцем, – говорив під час одної зустрічі Олег з отцем Михайлом.

– Він про нас завжди пам'ятає, на жаль, часто ми віддаляємся від Бога своїми гріхами. Я ніколи не думав, що книжка Нового Завіту буде мати на вас такий вплив. Тепер ви легше зможете знайти своє місце у суспільстві і тоді легше будете долати свої щоденні життєві проблеми. Для того, щоб краще зрозуміти Ісуса Христа, потрібно Його полюбити, як Його полюбили учні. У цьому я, як ваш наставник, буду допомагати, тільки-но ви будете щось просити мене хоч у найменших проблемах вашого тепер нелегкого життя.

Минув рік, а потім другий. Олег, будучи інвалідом, працював обліковцем у одній фірмі, але ніколи не забував про недільні і святкові богослужіння. Він став практикуючим християнином, та найбільше допомагав іншим долати життєві кризи, виходячи зі свого досвіду, пропонував приймати Христа такого, як це описали апостоли у своїх Євангеліях.

По-справжньому нас любить Ісус Христос, і коли ми уподібнюємося до Нього, тоді і наші терпіння перетворюються у школу любові. Тож допоможи нам, Господи, не боятися, щоб не похитнутися. ■

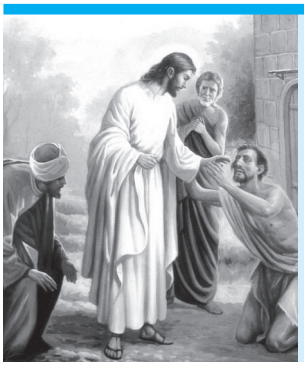

МОЛИТВА У ТЕРПІННІ

Ісусе, Божественний Спасителю, через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії жертвую Тобі моє тілесне терпіння та душевні скорботи в наміреннях святої Церкви, Апостольства молитви та … (назвати своє наміреня).
Прошу Тебе, обдаруй повнотою вічного життя дітей, яким не дали змоги народитися. Огорни опікою родини, щоб силою Твоєї ласки успішно могли поборювати спокуси злого духа, з любов'ю приймаючи кожне життя та оберігаючи його від моменту зачаття аж до смерті. Вчини, щоб хрест, який несу, став для мене джерелом відваги, визволення та сили, щоб терпіння не позбавило мене надії, щоб не згасла моя віра, а любов щоб не маліла. А коли настане кінець мого життя, прийди по мене і запровадь мене до свого Царства. Амінь.

АПОСТОЛЬСТВО ХВОРИХ: ВЕЛИКИЙ ПІСТ ДЛЯ ХВОРИХ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Великий Піст переживають всі християни – як здорові, так і хворі. Це є час навернення і Божих ласк.

Дорогі хворі брати і сестри! Незважаючи на терпіння і страждання, які торкнулися вас, ви не відмежуєтеся від Посту і разом зі всією Вселенською Церквою з дня на день свідомо переживаєте свої стосунки з Господом Богом, несете свій хрест, ідучи також своєю хресною дорогою. Саме Господь Бог дає нам цей час, щоб ми в мирі поєдналися з Ним, відкривши серця для Духа Святого. Під час Великого Посту можемо більше заглибитись у зміст останніх розділів Євангелій, що є джерелом надії на нове життя.

Церква і ми всі як члени її постійно молимося за навернення грішників і безбожників. Великий піст є часом і нашого навернення. Бо кожна людина є тим грішником, блудним сином чи дочкою. Бо навіть старший син, який не розтратив батьківського майна, згрішив тим, що обурився на свого батька, не прийнявши належно свого брата. Батько чує, на перший погляд, справедливі слова: «Ось скільки років служу тобі й ніколи не переступив ні однієї заповіді твоєї, і ти не дав мені ніколи козеняти, щоб з друзями моїми повеселитись» (Лк. 15:29).

Скільки, пригадаймо, було в нашому житті подібних нарікань: нас не визнали перед іншими, хоч ми добре працювали, нам не доплатили за виконану роботу, нас не запросили на святковий вечір, нас не відвідали у лікарні, нас не поздоровили з ювілеєм і таке інше…

Роздумаймо, як нас обходили люди, але Господь завжди пам'ятає про нас. Можливо, і ми скажемо: «Господи, та я щонеділі і свята був на Святій Літургії, та я старався заповіді Твої виконувати, та я не оминав бідних, то чому ж така мені випала доля, коли недуга прикувала мене до ліжка?»

Якщо поставимо ці питання до нашого Отця Небесного з усією щирістю серця, то почуємо відповідь:

«Дитино, Ти завжди при мені, і все моє – твоє» (Лк. 15:31). У цих словах Ісус Христос говорить, що Отець небесний завжди про нас пам'ятає. Адже ж ми з Сином Божим разом ділимо терпіння і страждання в недузі.

Бог – наш любий Отець Небесний – добре знає своїх дітей, знає наші слабкості, підступні спокуси, схильність до зла, а навіть до знеохочення в житті. Бог просто знає, що скривається у кожній людині і в нас зокрема. Тому на важкій життєвій дорозі аж до самої смерті не залишає

нас беззахисними. Десять Божих заповідей є дороговказами, які охороняють нас від загроз диявольських сітей.

Десять Божих заповідей не обмежують свободи людини і не є засобом репресивних дій проти неї. Навпаки, це порятунок для піднесення її гідності життя. Вони навчають, як ми повинні сприймати свободу, щоб бути відповідальними як за своє життя, так і за життя інших людей. Користуючись свободою, християнин не повинен робити з неї ідола, якому підпорядковує все, навіть святість і самого Бога. Це є найстрашніше.

У цьому найкращий приклад подає сам Ісус Христос. *«Однак не як я бажаю, лише – як Ти!» (Мт. 26:39).* Спаситель повністю віддається у руки свого любимого Отця Небесного.

Великий Піст, дорогі хворі, є найкращою нагодою під час роздумів поєднати свої терпіння з Христовими. Адже ж Хресна дорога Церкви Христової, яка є обручницею Його, постійно триває. Мільйони людей несуть свої хрести терпінь і страждань, хрести недуг, тілесних немочей, навіть тоді, коли сучасна медицина пропонує знеболюючі засоби. Для хворих повинно бути якнайкраще харчування, якого потребує організм. І тут не можна накладати суворих умертвлень. Здоров'я, як і життя, є даром Божим. Тому нашим святим обов'язком є дбати про своє здоров'я. *«Хіба не знаєте, що ваше тіло – храм Святого Духа» (І Кор. 6:19).* Наша їжа і в піст є підтримкою в боротьбі з недугою. *«Отже, їсте, чи п'єте, чи що-будь робите, все робіть на славу Божу» (І Кор. 10:31).* ■

Піднесення Сина Чоловічого

З усіх зупинок Хресної дороги Ісуса Христа, найбільш вразливою є та, під час якої Ісуса прибивають до Хреста і Він помирає, терплячи страшні муки.

Розважмо собі, як Ісус іде від Преторії, де Він отримав від Пилата остаточний присуд смерті на хресті, до гори Голготи. Ісус добровільно прийшов до хреста і лягає на нього, щоб кати прибили Його до хресного дерева. Як з цим поєднати наші терпіння, адже ж важко знайти людину, яка дала б себе добровільно прибити до хреста? Ісус до цього моменту готується.

Оливний сад. Гарячий піт з кров'ю заливає Його святе Обличчя. «Отче мій, коли ця чаша не може минути, щоб я її не пив, хай буде Твоя воля!» (Мт. 26: 42). Ісус себе поручає Отцю Небесному. Це не значить, що Він лягає на хрест із задоволенням. Зовсім ні! Він свідомий своїх терпінь заради нашого спасіння. Вищою понад все є любов. Кожен наш навіть невеликий гріх засмучує Бога. А щоб нас врятувати, Божий Син підноситься, прибитий до хреста, над землею, і це відбувається на горі Голготі.

Мені доводилось бачити інсценовану Хресну дорогу, в якій приймала участь молодь міста Бара. Найбільш вразливим видовищем було, коли підносили хрест на одному з пагорбів старовинного замку. Людей було дуже багато. Одні дивилися на цю сцену з подивом, але були байдужими, інші не могли втримати сліз, дивлячись на невинну жертву Ісуса Христа. Так було на горі Голготі, так є в житті людей цього світу.

Коли підіймали хрест, на якому був розп'ятий Син Божий, вся земля дрижала, сатана і все пекло раділо, що вся сила пекельна змогла в такий спосіб придушити живу правду, якою є сам Бог. Всі Сили небесні з Христом. Вони у великій тривозі, ні на мить не залишають Його.

Хто переможе? Це ми бачимо в кінці Хресної дороги, у Воскресінні.

Дорогий брате (сестро), незважаючи на недугу, споглянь думками на цей хрест, коли його воїни справно шнурами піднімають і ставлять у камінну вибоїну на Голготі. Христос прибитий, але тіло хилиться то в один, то в другий бік. Невимовні мук, зносить Син Божий на руках і ногах від ран, спричинених довгими залізними цвяхами, ридають Мати Ісуса Марія, Марія Магдалина, Марія Клеопова і любимий учень Іван, і всі ті, які Йому співчувають. На перший погляд, їх небагато. Більшість видали Ісуса на розп'яття і кричали на весь голос перед Пилатом: «Розіпни, розіпни!» Первосвященики, книжники, фарисеї – вся ізраїльська знать безжалісно, задоволено кричить: «Людей спасав, тепер себе спаси!» Здається, людська ненависть, що є витвором диявольської злоби, перемагає святу Божу любов. Великою таємницею є, чому цього не бачили учні, навіть Петра тут немає. Учень Іван підтримує Марію. Мабуть, Ісус і тут береже своїх учнів. *«Коли я був з ними у світі, я беріг їх у твоє ім'я; Я стеріг тих, яких Ти дав мені, і ніхто з них не пропав, крім сина погибелі, щоб збулося Писання» (Ів. 17:12).*

Ще пророк Ісая пояснив ці події так: *«Він засліпив їм очі й закаменив їм серце, щоб очима не бачили, щоб серцем не розуміли і не навернулись та щоб я їх не вигоїв» (Ів. 12:40).*

Не дивуймося, що в наші часи багато людей жертвують своє життя за справу святої віри. Це наші інтелектуали: письменники, поети, художники, композитори і співаки; це наші борці, котрі віддали своє життя в боротьбі за справедливість. Всі вони поєднували свої терпіння з жертовними терпіннями Ісуса Христа.

Кожна людина, яка несе свій хрест недуги і єднається з Христом у терпіннях, є найбільшою силою, якій не можуть протистояти злі диявольські сили.

«Не належиться судити, що на землі є якесь місце, де би ми могли уникнути боротьби з сатаною. Його знаходимо всюди, завжди так буде, що він буде старатися відібрати нам небо, але завжди і всюди можемо його подолати» (Св. Іван Марія Віаней). ■

Мед – Божий продукт

Дорогі хворі, не можна бути байдужим до свого здоров'я, яке, як і життя, є даром Божим. Для цього маємо медичні заклади, лікарів, а також ліки. Першим і головним лікарем є Ісус Христос, лікарем був також апостол і євангелист Лука. Багато святих були лікарями. Св. Василій Великий звертається до богопосвячених осіб, щоб вони не нехтували лікарськими засобами.

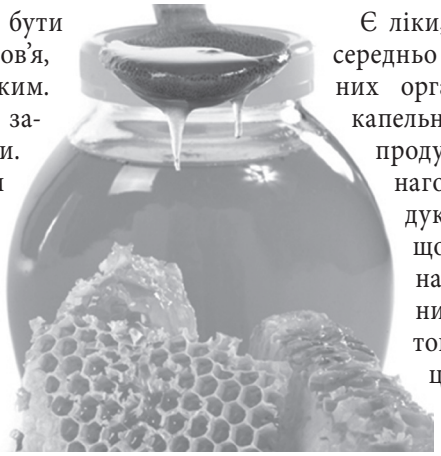

Є ліки, які приймаємо безпосередньо під час недуги тілесних органів: таблетки, уколи, капельниці тощо. Але є ліки-продукти, якими нас Господь нагородив. У кожному продукті є поживні речовини, що позитивно впливають на організм: цибуля, часник, буряк, капуста, картопляний крохмаль. Крім цього, Господь нагородив нас різними травами, які є корисними

для здоров'я, лише потрібно вміло ними користуватися.

Є один продукт, який в чудесний спосіб подарував нам Господь Бог, – це бджолиний мед. Важко собі уявити, що така маленька бджілка кормить і заодно лікує так багато людей. Бог заради нашого здоров'я наділив цю комаху інстинктом щоденної праці. Ціль життя бджоли є якнайбільше назбирати з квіточок нектару і відкласти меду в комірках вулика. Бджола вчить людину трудолюбства у щоденній праці і покори. Вона вміє захищати свій вулик. Скільки мені приходилось зустрічатися з бджолярами, я завжди бачив у їхніх очах доброту, щирість без всякого лукавства. Бджола завжди відчуває гідність свого призначення.

Ще з давніх часів традиційно мед подавали як лікарський засіб при застудах і різних шлункових хворобах. Його додавали до гарячого молока чи гербати (чаю на травах). Але вже при температурі 40-50° за Цельсієм мед, дуже багатий на всякі ферменти, втрачає свої лікувальні властивості. Мед у собі вміщає 28 основних мікроелементів, які потрібні людському організмові, серед них є залізо, магній, марганець, кобальт, повний склад амінокислот.

Клінічні дослідження доводять, що мед має бактеріологічні властивості, відновлює організм, зміцнює серцеві м'язи, допомагає усувати втому, перешкоджає проникненню різних хвороб.

Можливо, хтось подумає, що мед сьогодні – дороге задоволення, але ліки тим більше не дешеві. Скільки споживати меду і як його вживати – це справа кожного, але для цього добре порадитись з лікарем. А перед тим, як споживати мед, потрібно поблагословити цей Божий дар, а після спожиття подякувати щиро Богові. Все, що робимо, нехай буде на славу Божу. З давніх-давен промисел бджільництва на Україні займав особливе місце, і сьогодні воно не мало б втрачати свого значення. ■

Який добрий Господь Бог

У нашій сім'ї було одинадцятеро дітей. Жили ми дуже бідно. Одного разу діти запитали у батька:

– Чому сусід до церкви ходить лише на великі свята і так добре живе, а ви ходите щонеділі і так бідно живете?

Батько відповів:

– Діти мої дорогі, Господь Бог не відразу дає те, що ми хочемо. Бог добрий і вислухає нас. Ми будемо щасливі. А на сусіда не дивіться. У нього своя біда. Сусід переживає за своє здоров'я, а ми, слава Богу, всі здорові, і за те дякуймо Йому – за велике Милосердя до нас. Ви собі не уявляєте, який добрий Господь Бог. ■

З давніх виступів по радіо

Недавно я відвідав стареньку бабусю, яка постійно молиться за Україну вранці, вечором і протягом усього дня. Чотирьох синів вона віддала на жертовник за Україну. Її ж саму поранили, а потім викинули на цвинтар на повільне помирання, гадали, що там швидше похоронять. Не померла, вижила. Добрі люди підібрали та й ще вилікували. Вона повністю посвятилася Богові своїми молитвами і постійно молиться за нашу Батьківщину.

Ось цей приклад засвідчує жертовність української жінки, яка є яскравим образом нашої знедоленої України! ■

Є. Сверстюк «Українське радіо», 25.08.1995р.

Хлопець в крамниці сказав старенькій бабусі: «Чого тут штовхаєшся, тобі давно пора черв'яків кормити». Спочатку бабуся не зрозуміла цих невдячних слів невихованого хлопця, але коли дійшло до її розуму, вона перед людьми з жалем висловилась: «Я ніколи не забуду цього хлопця. За нього треба молитися». ■

Радіо «Київ», 30.08.1995р.

Висловлювання св. Івана-Павла II

«Терпіння людське є таким великим простором, що ніхто не може сказати, що досягнув його межі».
13.04.1980 р.

«Старість є не тільки кінцевим сильним акордом підсумку життя, але також часом вдячності, часом коли комусь цей світ стає далеким, життя тягарем, а тіло мукою. Тому закликаю вас: «Бережіть свою гідність!» Додаю ще: «Двигайте ваші тягарі!»
16.11.1980 р.

ДЯКУЄМО ОТЦЮ МЕЛЕТІЮ БАТОГУ, ЧСВВ

На початку лютого виповнюється 20 років, як о. Мелетій Батіг працює в м. Барі Вінницької обл. Прихід о. Мелетія на нашу парафію – це великий подарунок для парафіян, чисельність яких дуже зросла. Отець Мелетій – дуже добрий священик і чуйна людина. Він вміє розрадити стражденного, вселити надію на краще, навернути грішника. Багато сил і страждань о. Мелетій доклав до відбудови нашої церковці і монастиря. А ще відвідує хворих в лікарні: відправляє Службу Божу, сповідає, причащає, помазує святим миром. На Різдво ходить з колядою разом з парафіянами, а на Водохреща – освячує хати, благословляє родини. Сказав, що буде робити ці милосердні вчинки, поки буде сил. Ось який наш отець. Тож нехай Господь Бог щедро помагає, продовжить вік, додає здоров'я, посилає миру в серці, милосердя, віри, любові, дарів Святого Духа на многії літа. ■

З повагою, вдячні парафіяни
м. Бара Вінницької обл.

Примітка редактора:
Від імені всієї редколегії «Місіонаря» вітаємо Вас, о. Мелетію, з ювілеєм Вашого служіння в м. Барі на Вінниччині. Хочеться передусім подякувати Вам за чудовий приклад жертовної самопосвяти на парафії, в лікарнях, де Ви з любов'ю доброго пастиря обіймаєте зболілі душі та даруєте їм розраду й тепло Божої любові. А особлива подяку Вам, о. Мелетію за Вашу довготривалу працю в нашому католицькому часописі «Місіонарі» – Божому посланцеві до християнських родин – де Ви як досвідчений монах і священик роздаєте людям перли життєвої мудрості та Божого слова. Читачі не раз питають: «Звідки о. Мелетій бере такі цікаві історії? Їх так багато!» Ваше добре серце, о. Мелетію – бездонна криниця любові, яка переживає по-батьківськи за кожну людську душу. Саме з цієї криниці Ви напевно черпаєте ці всі спогади та ділитеся ними з читачами. Дай, Боже, Вам, о. Мелетію ще багато сил і Божих ласк для душі й тіла, щоб Ви засіяли ще багато золотистих нив у людських душах і серцях на більшу славу Божу та на добро Католицької Церкви!

З найкращими побажаннями Редколегія «Місіонаря»

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Сердечно дякую Ісусу Христу, Матері Божій Марії, св. Йосифу, св. Партенію, св. Філомені, св. Миколаю, св. Франциску, всім св. Апостолам, св. Архангелам, св. Ангелам за отримані ласки.

Сердечно вдячний Папі Франциску, Папі (емериту) Венедикту XVI, архиєпископу Святославу, архиєпископу Степану, архиєпископу Мечиславу Мокшицькому, єпископу Михаїлу Колтуну, о. Ігнатію (монастир св. Юра, м. Червоноград), с. Терезі (настоятельці монастиря Пресвятої Трійці, м. Сокаль) і всім, хто мені допоміг.

З любов'ю,
Валерій Шевченко,
студент I курсу Теологічного інституту,
Львів-Брюховичі

Хочу висловити щиру подяку Господу Богу Всемогутньому, Пречистій Діві Марії, душам у Чистилищі, св. апостолу Юді-Тадею, св. Філомені, всім святим, Ангелу Хоронителю за вислухані молитви й отримані ласки.

Я інвалід II групи, вдова, мені виповнилося 50 років. Я щаслива, бо я живу на білому світі. Кожного ранку я п'ю освячену воду, ходжу до церкви. Віра в Бога допомагає мені жити, тримає мене на цій Землі. Глиняни, Страдч, Заглина – це ті місця, які я люблю відвідувати, що втамовують спрагу як тіла, так і душі. А тим моїм родичам, які відійшли з цього світу, нехай Господь дарує Небо і запровадить їх до вічного царства у мирі і спокої.

Я побувала на Святій Землі у Зарваниці. Мрія моя втілилася в життя завдяки кредитній спілці «Вигода». Вже стало доброю традицією організовувати прощі до Зарваниці у день створення спілки. 5 липня 2014 р. було організовано екуменічну прощу до Зарваниці під гаслом «За мир в Україні». Висловлюю щиру вдячність організаторам цієї поїздки – працівникам кредитної спілки «Вигода», що у м. Сокаль, а також отцю Андрію із церкви Петра і Павла, який провадив людей по дорозі до Господа Бога. Бажаю Вам Божого благословення, міцного здоров'я, успіхів у нелегкій праці. Тепер стан мого здоров'я покращився. Цьому є підтвердження – показники електрокардіограми. Господь Бог вислуховує наші просьби, допомагає нам на кожному кроці. Тільки треба усвідомлювати одне: «Без Бога ні до порога».

Не забуваймо дякувати Господу Богу за все, що маємо, бо Господь вислуховує і простягає нам руку допомоги. Все в Божих руках. У Бога немає нічого неможливого.

А Вам, працівникам редакції журналу «Місіонар», бажаю міцного здоров'я, довгих років життя, успіхів на творчій ниві. Нехай над Вами завжди буде Бог, щоб Вас благословити!

З повагою,
Надія, Сокальський р-н, Львівська обл.

Шановна редакціє часопису «Місіонар»!

Хочу через Ваш часопис висловити щиру подяку Господу Богу, нашому Спасителю Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, св. апостолу Юді-Тадею, св. Отцю Піо, св. Анні, св. Філомені, св. Шарбелю, св. Отцю Миколаю, св. цілителю Пантелеймону, св. Антонію, бл. о. Миколаю Чарнецькому та іншим святим, до яких щодня молюся за допомогу в здоров'ї, за опіку наді мною.

У мене цілий букет хвороб: складний перелом, хвороба очей, депресія. Але завдяки молитвам до цих святих я почуваю себе значно краще. Молитва підняла мене з постелі недуги, і я, хоч і з паличкою, але ходжу своїми ногами по цій святій землі. Я також вдячна Святому Духові і своєму Ангелу-Хоронителю, які мене провадять, постійно є зі мною. Господи Боже, дякую Тобі за все, Ти знаєш, в якій я ситуації і що потребую. Віддаю Тобі, Боже, честь, поклін і славу.

З повагою,
Ольга,
м. Жидачів, Львівська обл.

■ На сторінках часопису «Місіонар» хочу подякувати Господу Богу, Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії з Джублика, св. Юді-Тадею, св. Філомені, покровительці живої вервиці та всім святим, до кого я молюся, за опіку над моєю сім'єю і мною.

Кутинська Юля,
м. Золочів, Львівська обл.

■ Хочу виконати обіцянку, написавши у Ваш журнал подяку. Щиро дякую Господу, Пресвятій Богородиці, св. Юді-Тадею, св. Шарбелю, св. Йосифу за отриманні ласки. Віддаю Богові низький поклін, честь і славу. Дякую, Господи, що допомагаєш мені.

Ольга, Сокальський р-н, Львівська обл.

■ Складаю свою подяку Всемилостивому Господеві, Пресвятій Богородиці, св. ап. Юді-Тадею, Ангелу-Хоронителю, святим та блаженним, душам у чистилищі, Небесним Силам за здоров'я тіла і душі, допомогу у щоденному житті й праці.

Історія мого знайомства з часописом «Місіонар» бере початок у далекому місяці лютому 2005 р. З того часу багато журналів назбиралось. У 2015 р. минає 10 років мого особистого знайомства з виданням оо. Василіян. За цей період часу я особисто маю можливість (коли переглядаю журнали) оцінити, наскільки якісно і змістовно за 10 років змінився часопис «Місіонар».

Головному редактору о. Віталієві Попадюку, ЧСВВ, редакційній колегії, всім людям, руками і розумом яких виходить у світ часопис «Місіонар», висловлюю свою подяку за часопис і бажаю Вам здійснення особистих побажань і професійних задумів.

З найкращими побажаннями,
Тарас Якимів, м. Болехів, Івано-Франківська обл.

■ Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, о. Піо та св. І. Боско за ласки і підтримку, які я отримала за їх заступництвом. Дякую за успішну здачу іспитів і вступ на державну форму навчання.

Моліться, Бог завжди допоможе!!!

Мар'яна,
м. Львів

■ Слава Ісусу Христу!

Дорога редакціє!

Складаю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. Юді-Тадею, св. Миколаю Чарнецькому, св. Філомені і всім Святим за вислухані молитви та зцілення від важкої хвороби. Я особисто і багато разів переконалася у чудотворній силі молитви. Заохочую всіх до витривалості в щирій молитві!

Романна
м. Дрогобич, Львівська обл.

■ Дорога редакціє «Місіонаря»!

Через Ваш журнал хочу подякувати Господу Богу, нашому Ісусові Христові, Матері Божій і всім небесним заступникам. Перед святом Михаїла Архангела Господь вислухав наші з дочкою молитви, і в безнадійній ситуації ми отримали чудо.

Щира молитва, сильна віра – поміч у безнадійних ситуаціях.

Л. М.
с. Смогів, Жидачівський р-н, Львівська обл.

■ Шановна редакціє часопису «Місіонар» та його читачі, я часто читаю ваш журнал. Від щирого серця хочу висловити подяку Господу Богу, Ісусу Христу, Матері Божій, св. Юді-Тадею, о. Піо, о. Шарбелю, св. Спиридону, св. Марті, св. Антонію, св. Миколаю, св. Йосифу, Матері Божій, що розв'язує вузли, і всім святим, до яких я звертаюся. Щиро дякую за все, що дане мені і моїй родині.

З повагою до вас, Ольга

■ Слава Ісусу Христу!

Дорога редакціє журналу «Місіонар». Хочу щиро подякувати Господу Богу і Матінці Божій Неустанної Помочі, св.Тадеєві, св. Антонію, св. Анні, св. Спиридону і всім святим за їх ласки, яких я випрошувала для свого внучка, щоб поступив до університету на державну форму навчання, «якщо на це буде Воля Божа». І зараз він навчається у Львівському університеті на державній формі навчання. Я закликаю всіх звертатися до святих зі щирими молитвами, з великою вірою, і будете вислухані.

З повагою,
п. Віра.

УВАГА! ПРИЗИ!
Надсилайте свої правильні відповіді на адресу нашої редакції до 20.03.2015 та отримайте ПРИЗ!

КРОСВОРД

Підготувала Леся ШТИКАЛО

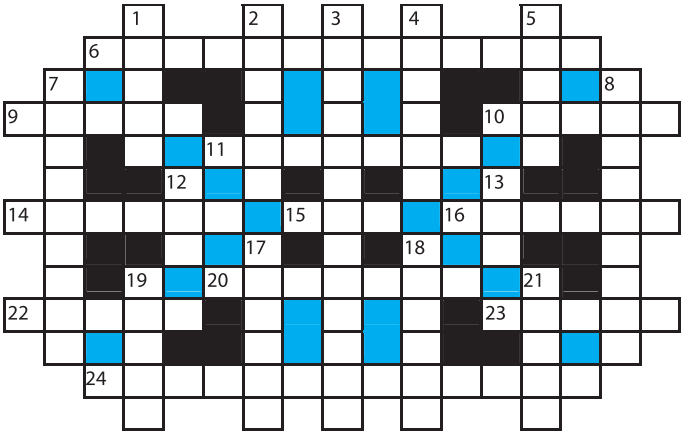

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 6. Синонім несерйозності. 9. … Загребельний – автор історичного роману «Диво». 10. Ти єси безмежний, мовби …, Ти усім владієш, Ти усього Пан. Люблю Тя, Ісусе, вічна Доброто, всіх Святих любове, неба красото! (з пісні «Будь благословенний»). 11. Казала мені моя мати, що я маю пам'ятати дуже простий заповіт: що є в кожної людини свій батьківський родовід; що у кожного є хата, яка ніжністю багата; що є в кожного чудова материнська рідна мова; що в кожного Батьківщина – наймиліша та єдина! Я візьму з собою в світ матусин мудрий … (Володимира Круковська). 14. Батько Ісаака. 15. Польський письменник-фантаст, народився у Львові, автор автобіографічного роману «Високий Замок». 16. «Той, хто молиться, подібний є до безстрашного орла, який ширяє в повітрі, і здається нам, що він зближається до неба» (св. Іван Марія …). 20. Буйні води котить Тиса, рине Прут і Латориця, річка … іскриться. Як волошка, голубий у Дністер впадає Стрий (Володимир Лучук «Ріки України»). 22. Вірш Т. Шевченка. 23. Народний художник України Володимир … – автор творів «Шевченко на батьківщині», 1965 р.; «Земля Шевченка», 1981 р. 24. … – це школа, в якій уроки коштують дорого, але це – єдина школа, в якій можна навчитися (Бенджамін Франклін).

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Ласкаво просимо, ласкаво просимо – моя Вкраїна щиро промовля. Ласкаво просимо, ласкаво просимо – братерством нашим світиться … (сл. В. Крищенка, муз. І. Білозора). 2. Назва відомої збірки поетичних творів Т. Шевченка. 3. Передача по радіо. 4. Український актор, драматург; створив образ Гонти в поемі «Гайдамаки» за Шевченком (Львівський український драмтеатр ім. М. Заньковецької, 1963 р.). 5. Наука про мораль, її походження, розвиток і роль у суспільному та особистому житті людей. 7. Держава Центральної Америки, яку відвідав святий Папа Іван Павло II у 1983, 1996 рр. 8. Частина мови, до якої належать слова, що не називають особи, предмета якості, числа, а лише вказують на них. 12. Основна кваліфікація, спеціальність. 13. Весно-царівно, у вітрах засмагла, тебе чекає Україна спрагла, у рідний … тебе зове Господь (о. В. Мендрунь, ЧСВВ, «Весна-царівна»). 17. Одна з кількох думок про ту саму подію. 18. Одиниця виміру часу, що дорівнює 60 хвилинам. 19. Білий хліб довгастої форми. 21. Тільки пісня поміж тисяч мрій поведе до майбуття. Пісня – матір … і надій. Без пісень нема життя (Т. Петриненко, «Пісня про пісню»).

Відповіді на кросворд, опублікований у №2/2015:

ГОРИЗОТАЛЬНО: 2.Театр. 4.Бібліоман. 6.Тесла. 7.Пісня. 8.Йосиф. 12.Поріг. 14.Василій. 15.Буськ. 17.Кардіограф. 18.Маргаритка. 20.Савло. 21.Фінікія. 22.Стадо. 25.Нонет. 26.Честь. 27.Морок. 29.Стрітення. 30.Зерно.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Камінський. 2.Тибет. 3.Румба. 4.Борня. 5.Народ. 7.Передзвін. 9.Фестиваль. 10.«Гамалія». 11.Вікарій. 12.Прайс. 13.Гроно. 15.Брамс. 16.Какао. 19.Література. 23.Дефіс. 24.Месія. 27.Мороз. 28.Конго.

Правильні відповіді на кросворд надіслали:

№ 1/2015, «РІЗДВО-2015»
Бамбурак Андрій, м. Чортків, Терноп. обл.;
Гомілко Ігор, с. Городище, Зборівський р-н, Терноп. обл.;
Козак Ганна, м. Судова Вишня, Мостиський р-н, Льв. обл.;
Рой Наталя, м. Самбір, Льв. обл.;
Хрунь Ганна, м. Великі Мости, Сокальський р-н, Льв. обл.

№ 2/2015
Солодяк Олег, смт. Жвирка, Сокальський р-н, Льв. обл.;
Яцишин Стефанія, м. Львів.

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ!

РІДНА МОВА

По-своєму кожна
Пташина співає,
По-своєму кожен
Народ розмовляє.
У мене й народу мого
Українська є мова чудова,
Своя, материнська.
По світу її,
Як святиню, нестиму
Допоки живу,
В чистоті берегтиму,
З Любов'ю сердечною,
Вірністю сина.
Ця мова для мене,
Як мати, єдина.

С. Жупанин

РІДНА МОВА

Сію дитині
В серденько ласку.
Сійся-родися
Ніжне «будь ласка»,
Вдячне «спасибі»,
«Вибач» тремтливе, —
Слово у серці —
Як зернятко в ниві.
«Доброго ранку!»,
«Світлої днини!» —
Щедро даруй ти
Людям, дитино!
Мова барвиста,
Мова багата,
Рідна і тепла,
Як батьківська хата.

В. Гринько

ВІРШ ПРО МОВУ

На білому світі,
На чорній землі
Є мова у квітів,
Є мова в зорі.
Є мова у бджілки,
В метелика й клена,
В бузкової гілки,
В любистку зеленого.
Є мова в калини,
В дрімучого лісу,
У річки й стежини,
В осіннього листу.
Та тільки тому,
Хто цурається
Рідної мови,
Не промовлять вони
Ані слова.

А. Камінчук

ВСЯ МОЯ РОДИНА

Мати, мова, Батьківщина -
От і вся моя родина.

Батьківщина, мати, мова -
Три цілющих, вічних слова.

Батьківщина, мова, мати -
Нас повік не роз'єднати.

М. Сингаївський

МАТУСИН ЗАПОВІТ

Раз казала мені мати:
«Можеш мов багато знати,
Кожну мову шанувати,
Та одну із мов усіх
Щоб у серці ти зберіг».
В серці ніжну і погідну
Збережу я мову рідну!

М. Хоросницька

ВІТРАЖІ
на склі

Вікно – очі будівлі.
Зробіть Ваш погляд на світ яскравішим!

ВИГОТОВЛЕННЯ та УСТАНОВЛЕННЯ
вітражів будь-яких розмірів у храмах, каплицях, будинках.

Виконуємо всі види робіт:
проектування, виготовлення, встановлення вітражів у герметичні склопакети та конструкції ПВХ, алюмінію.

РЕСТАВРАЦІЯ
старих віконних конструкцій

Звертайтесь за тел.: 067-307-13-39
093-006-1-007

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
НАШ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС
“МІСІОНАР”!
Передплатний індекс – 23959
У нашому часописі Ви можете розмістити свою рекламу. Звертайтеся!
НАШІ КОНТАКТИ: тел. (032) 255-38-15, e-mail: misionar@ukr.net